

PLATO

Uprchlá, našel skrýš, stále uniká

12. 10. 2023 – 10. 3. 2024

Zvířecí zpravodajství mění galerii v redakci. Budova, která kdysi sloužila jako městská jatka, tentokrát poskytuje prostor pro rozšiřování naší mezidruhové představitivosti a narušení hranice mezi námi a jinými než lidskými zvířaty. Přináší také zprávy o propojenějším obraze spoluobčanství ve městě, než jak bychom mohli usuzovat na základě různých statistik i zpráv z informačních serverů a médií.

„Ze zoo utekly dvě opice, jedna si vytáhla uspávací injekci.“

Umělci, umělkyně a další obyvatelstvo se na výstavě ptají městských zvířat, zejména z Ostravy a okolí, jak se jim žije v našich rodinách, komunitách a v sousedství různého druhu. Ptají se i těch, která před námi prchají, unikají z našich pastí a schovávají se v puklinách zdí, industriálních strukturách a zbytcích přírody. Vyslechněme si a vytvářejme příběhy domestikovaných, zdivočelých i divokých zvířat a najděme pro ně bezpečnější a rovnocennější místo k životu.

„Hyena, která utekla a žila v Beskydech.“

Escaped, Found a Hideout,

Kurátorky a kurátor:
/ Curators:
Eva Koťátková, Jakub Adamec,
Edith Jeřábková, Zuzana Šrámková

Zvířecí zpravodajství
Animal News

The animal news reporting turns the gallery into a newsroom. The building that once served as the city's slaughterhouse now provides a venue for expanding our inter-species imagination and disrupting the boundary between us and more-than-human animals. It also brings the picture of urban fellow citizenship, which is more interconnected than one might realise from information servers, news media and various statistics.

“Two monkeys escaped from the zoo; one pulled its tranquilizer shot out.”

In the exhibition, artists and other residents ask urban animals, especially those from Ostrava and the surrounding area, about their lives in our families, communities and various kinds of neighbourhoods. They even ask those fleeing from us, escaping our traps and hiding in the cracks of walls, industrial structures and remnants of nature. Let us hear and create stories of domesticated, feral and wild animals, and let us find a safer and more equal place for them to live.

“The hyena that escaped and lived in the Beskydy Mountains.”

Still on the Run

Na základě koncepce:
/ Based on
a concept by:
Eva Koťátková & Edith Jeřábková

Belorusetts, Cecilia Bengolea, Jan Bražina, András Cséfalvay, Annika Eriksson, Fuki, Kateřina Konvalinová & Jiří Žák, Eva Koťátková, Simona Kossak & Lech Wilczek, Zdeněk Košek, Denisa Langrová, Karolína Matušková & Lucie Zelmanová, Tuan Andrew Nguyen, Jim Nollman, Viktorie Prazáková, David Přílučík, Hana Puchová, Ruta Putramentaite, Tabita Rezaire, Jonáš Richter, Lívie Škutová, Adam & Martin Tománkovi, TV Páteř, Cecilia Vicuña, Aleksandra Waliszewska, Yevgenia

The stories can be shared and exhibited by anyone who is involved in changing the view of our animal coexistence with their stories. The newsroom code of ethics is set against exploitation, manipulation and utilization of all animal species and individualities.

“Male zebra tried to escape from the zoo, jumped through a window and damaged the gatehouse.”

The exhibition features reports from the field provided by witnesses, researchers, hidden and exposed observers, coverage from a wild pasture, a farm, a pond, from the life of pigeons and cats in the city, from lynx and wolf patrols, from a laboratory, from excluded localities, from homeless people and animals, and from the canaries' cage in a coal mine, among others. It doesn't present reports of a single kind, deliberately choosing different languages and forms, based on different types of experience and relationship with animals. The individual reports and investigations intersect to present a plastic and ambiguous picture of the animal actors and actresses. It focuses on those that had an opportunity to encounter each other in both public and hidden places in the city of Ostrava, on animals in between, trapped, at large and on the run. It publicizes their stories and interactions, as well as their being (in) voluntarily trapped within urban structures.

“Red Panda in Ostrava Zoo earns the name Kájínek.”

The exhibition space is transformed into an interspecies landscape inhabited in various ways. The alternation of light, darkness and gloom in the different parts of the exhibition welcomes inhabitants with different light preferences. The installation is not stable; it is changing over the course of the exhibition; it gets filled, emptied and rearranged. Routes change, specific spaces are lit, traces appear and disappear depending on who wants to be seen, when and by whom. Art is displayed, sometimes an exhibition room needs to be vacated for an interspecies hostel, which in turn is replaced by a workshop for making insulated kennels for stray animals. The installation is active in stimulating the senses, engaging the sense of smell or touch and other sensory receptors the existence of which has often been unknown to us.

“Zoo visitor breaks flamingo's leg.”

The exhibition *Escaped, Found a Hideout, Still on the Run* reflects the steadily increasing presence of more-than-human animals in the city. Humans have built cities to live as far away from the wild as possible, to break out of it and feel safe. The cities, however, provide favourable living conditions for many other species and organisms. Moreover, humans have disturbed the ecosystems of grasslands and forests to such an extent that urban parks or brownfields are often more hospitable to wildlife than that what we call nature. Now, people in turn are interested in how they can coexist with more-than-human animals in cities and how to weave natural ecosystems into arid cities, how to avoid dividing up places for individual species and segregating them into isolated reserves. On the other hand, the approaching of some species is not perceived as positive by many people, as for example the return of large carnivores or the presence of animals labelled by humans as pests and parasites. The division between the natural and artificial worlds is currently undergoing severe upheaval, with perhaps the most significant impact on this polarity being caused by the so-called chimeras – animals developed in laboratories. The city is the place of their creation.

“The giraffe underdog died not of poisoning, but apparently of heart failure and stress.”

Which animals are doomed to being invisible or overlooked? Are they happy with this situation or would they welcome some attention? Who's asking them whether their current living space is big enough? Why don't animal employees have time off, and why is their work and home address usually the same? Does anyone care about the comfort of exotic animals travelling to destinations they didn't choose? Why can't a dog choose its master, and must it have one at all? When will the animal be liberated from the neutral gender? What do animals dream of when they are given space and time to rest? How can animal resistance be supported? And why should animals trust us at all?

“Woman with cigarette in hand sneaks up to the giraffes at zoo and takes photos of herself.”

But we have to remember that even though we are trying to give voices to the more-than-human urban population, we are still humans and we speak our language. Let's acknowledge that this is a human perspective and that we need to train ourselves out of so many things. The displayed reports wish to serve a purpose other than fixing, naming and further utilizing. They are a way of approaching the animal world of which we are a part, of seeking the possibilities of a different and deeper connection, of learning from other animals in this world and becoming attuned to them. How to acknowledge and respect their/our needs and sensitivities. How to train and expand the imagination of what is possible within this relationship.

“Tiger escapes from a circus right out of a show for schoolchildren.”

So, let's try to listen more carefully to what they say: Interspecies public reporting and stories about the (self-) liberation and (self-)savouring of us animals, second-class citizens, from human jobs, colonies and prisons of various forms, are produced here in the newsroom, on the site of the former city slaughterhouse, as a rebellion against humans treating us, in the past and future, as things with no feeling or memory. Who among us can live with you, how, for how long and at what distance? Which of us animals could be employed by PLATO in its gallery, a former slaughterhouse? Animal journalism turns the gallery into a newsroom and an asylum for fellow mates on the run. Testimonies from the neighbourhood will be turned into manifestos, messages and poetry. Real stories will get wild sequels, and Octopus Press will publish the most popular ones. Come and try out new perches made by artists, nests and burrows made by us animals, boxes and nesting boxes, watch the refugees, read the letters they've left us, try to escape from a trap, practice a rescue, lick a vitamin mix, get a haircut like a pigeon, feed them in the winter months, get lost and feel hungry. Our editorial staff is open to all animals including humans, of whom an animal advocate, ecophilosopher David Abram, says: “Caught up in a mass of abstractions, our [human] attention hypnotized by a host of human-made technologies that only reflect us back to ourselves, it is all too easy for us to forget our carnal inheritance in a more-than-human matrix of sensations and sensibilities. Our bodies have formed themselves in delicate reciprocity with the manifold textures, sounds, and shapes of an animate earth – our eyes have evolved in subtle interaction with other eyes, as our ears are attuned by their very structure to the howling of wolves and the honking of geese. To shut ourselves off from these other voices, to continue by our lifestyles to condemn these other sensibilities to the oblivion of extinction, is to rob our own senses of their integrity, and to rob our minds of their coherence.”

“Female elephant escapes from circus and is executed in the street.”

* The animal avatars were created by artist András Cséfalvay.

Příběhy může sdílet a vystavit kdokoli, kdo má zájem o to, aby jeho nebo její příběh mohl změnit pohled na naše zvířecí spolubytí. Etický kodex redakce je nastaven proti vykořisťování, manipulaci a vytěžování všech zvířecích druhů a individualit.

„Samec zebry se pokusil utéct ze zoo, proskočil oknem a poničil vrátnici.“

Výstava přináší reportáže z terénu od svědků, výzkumnic, skrytých i exponovaných pozorovatelů a pozorovatelek, reportáže z divoké pastviny, farmy, rybníka, ze života holubů a koček ve městě, z rysích a vlčích hlídek, z laboratoře, z vyloučených lokalit, od lidí a zvířat bez domova, z klece pro hornické kanáry aj. Nepřináší zprávy jednoho druhu, záměrně volí různý jazyk i formu, na základě odlišné zkušenosti i vztahu se zvířaty. Jednotlivé zprávy a pátrání se kříží, a přinášejí tak plastický a mnohoznačný obraz o zvířecích aktérech a aktérkách. Zaměřuje se na ty, kteří a které se měli*y možnost setkat na veřejných i skrytých místech Ostravy, na zvířata v meziprostoru, v pasti, na svobodě i na útěku. Publikuje jejich příběhy a interakce i jejich (ne)dobrovolné zaklínění v městských strukturách.

„Panda červená si v ostravské zoo vysloužila jméno Kájínek.“

Výstavní prostor se mění v různě zabydlenou mezidruhovou krajinu. Střídání světla, tmy, šera v jednotlivých částech výstavy vítá obyvatele a obyvatelky s různými světelnými preferencemi. Instalace je nestálá, proměňuje se v průběhu trvání výstavy, plní se, vyprazdňuje a přeskupuje. Mění se trasy, nasvětčuje se konkrétní prostor, přibývají a mažou se stopy podle toho, kdo chce být kdy a kým viděn. Ukazuje se umění, někdy je potřeba uvolnit výstavní sál mezidruhové ubytovně, kterou střídá dílna pro výrobu zateplených bud pro toulavá zvířata. Instalace je aktivní v podněcování smyslů, angažuje čich nebo hmat a další čidla, o nichž často ani nevíme, že je máme.

„Návštěvník zoo přerazil plameňákovi nohu.“

Výstava *Uprchlá, našel skryš, stále uniká* reflektuje stále se zvyšující přítomnost více-než-lidských zvířat ve městě. Lidé si vystavěli města k životu co nejvíce vzdálenému divoké přírodě, aby se z ní vymanili a cítili se bezpečně. Mnohým jiným druhům a organismům však města skýtají příznivé podmínky k životu. Navíc lidé natolik porušili ekosystémy luk a lesů, že městské parky nebo brownfieldy jsou často příjemnější pro život volně zvěře než to, čemu říkáme příroda. Lidí dnes zase zajímá, jak mohou s více-než-lidskými zvířaty ve městech žít společně a jak do vyprahlých měst vtahovat přírodní ekosystémy. Jak nerozdělovat místa pro jednotlivé druhy a nevykazovat je do izolovaných rezervací. Na druhé straně přibližování některých druhů mnozí lidé nevnímají pozitivně – příkladem jsou návraty velkých šelem nebo přítomnost zvířat, která lidé označují pojmem škůdce a parazit. Rozdělení na svět přírodní a umělý v současné době doznává silných ořesů a asi nejrazantnější do této polarity zasáhnou takzvané chiméry – zvířata vyvíjená v laboratořích. Jejich místem stvoření je město.

„Žirafiho otloukánka nezabila otrava, ale zřejmě srdeční selhání a stres.“

Jaká zvířata jsou odsouzena k neviditelnosti nebo přehlížení? Jsou s touto situací spokojena, nebo by uvítala, kdybychom jim věnovali trochu pozornosti? Kdo se jich ptá, jestli je jejich současný obytný prostor dost velký? Proč nemají zvířecí zaměstnanci a zaměstnankyně volno a jejich práce a bydliště se obvykle

nacházejí na stejné adrese? Stará se někdo o pohodlí exotických zvířat při cestách do končin, které si sama nevybrala? Proč si nemůže pes zvolit svého pána a musí ho mít? Kdy vysvobodíme zvíře ze středního rodu? O čem zvířata sní, když jim dopřejeme prostor a čas si odpočinout? Jak je možné podpořit zvířecí odboj? A proč by nám zvířata ještě vůbec měla věřit?

„Žena s cigaretou v ruce se vetřela k žirafám v zoo a fotila se.“

Musíme si ale uvědomit, že přestože se snažíme dát hlasy více-než-lidskému obyvatelstvu měst, jsme to pořád my lidé a mluvíme naším jazykem. Přiznejme si, že jde o lidskou perspektivu a že se toho potřebujeme tolik odnaudit. Vystavené reportáže chtějí sloužit jinému účelu než fixovat, pojmenovávat a dále vytěžovat. Jsou způsobem, jak se přibližovat zvířecímu světu, jehož součástí jsme, jak hledat možnosti jiného a hlubšího spojení, jak se učit od jiných zvířat v tomto světě. Jak uznat a respektovat jejich/naše potřeby a citlivost. Jak trénovat a rozšiřovat imaginaci o tom, co je v rámci tohoto vztahu možné.

„Z cirkusu utekl tygr přímo z představení pro školáky.“

Zkusme tedy pozorněji naslouchat tomu, co říkají: Mezidruhové veřejné zpravodajství a příběhy o (sebe)osvobození a (sebe)zdivočování nás zvířat, občanů druhé kategorie, z lidských zaměstnání, kolonií a vězení různých podob vznikají tady v redakci, v místě bývalých městských jatek, jako vzpoura proti minulému i budoucímu zacházení lidí s námi jako s věcmi, které nemají cit ani paměť. Kdo z nás může s vámi žít, jak, jak dlouho a v jaké vzdálenosti? Koho z nás zvířat by mohlo zaměstnat PLATO ve své galerii, v bývalých jatkách? Zvířecí žurnalistika promění galerii v redakci a azyl pro prchající spoludruhy*žky. Svědectví z okolí se budou měnit v manifesty, vzkazy i poezii. Reálné příběhy získají divoká pokračování a nakladatelství Octopus Press bude vydávat nejoblíbenější z nich. Přijďte si vyzkoušet nová bidla pro ptáky vyrobená umělci a umělkyněmi, hnízda a nory zhotovené námi zvířaty, krabice a budky, sledovat uprchlíky, přečíst si dopisy, které nám zanechali, zkusit uniknout z pasti, nacvičit si záchranu, olíznout vitamínovou směs, nechat se ostříhat jako holub, nakrmit je v zimních měsících, ztratit se a pocítit hlad. Naše redakce je otevřená všem zvířatům včetně lidí, o nichž jeden z advokátů zvířat, ekofilozof David Abram, říká: „Naše [lidská] vnímavost, lapená do spousty abstrakcí, je hypnotizována množstvím lidmi vytvořených technologií, které nám jen zpátky odrážejí náš vlastní obraz, a tak je velice snadné zapomenout na naši tělesnou zapuštěnost v té více-než-lidské matici vjemů a pocitů. Naše těla se formovala v křehké vzájemnosti s rozmanitými texturami, zvuky a tvary živé Země – naše oči se vyvinuly v jemné interakci s jinými očima, podobně jako se naše uši svou dokonalou strukturou vyladily na vytí vlků a kejhání hus. Uzavřít se před těmito jinými hlasy a pokračovat dál ve svém životním stylu, který tyto jiné formy vnímavosti odsuzuje k vyhynutí, znamená okrádat své vlastní smysly o jejich celistvost a svou vlastní mysl o její soudržnost.“

„Slonice utekla z cirkusu, popravili ji na ulici.“

* Stvořitelem zvířecích avatarů je umělec András Cséfalvay.

PLATO

Uprchlá, našel skrýš, stále uniká

12. 10. 2023 – 10. 3. 2024

Kurátorky a kurátor:
/ Curators:

Eva Kořátková, Jakub Adamec,
Edith Jeřábková, Zuzana Šrámková

Na základě koncepce:

/ Based on a concept by:
Eva Kořátková & Edith Jeřábková

S účastí:

/ With the participation of:
Yevgenia Belorusets, Cecilia Bengolea,
Jan Bražina, András Cséfalvay,
Annika Eriksson, Fuki, Kateřina
Konvalinová & Jiří Žák, Eva Kořátková,
Simona Kossak & Lech Wilczek,
Zdeněk Košek, Denisa Langrová,
Karolína Matušková & Lucie
Zelmanová, Tuan Andrew Nguyen,
Jim Nollman, Viktorie Pražáková,
David Přílučik, Hana Puchová,
Ruta Putramentaite, Tabita Rezaire,
Jonáš Richter, Lívie Škutová,
Adam & Martin Tománkovi,
TV Páteř, Cecilia Vicuña,
Aleksandra Waliszewska

Grafický design: / Graphic design:
Daniela & Linda Dostálková

Produkce: / Production:

Lucia Devečková, Lenka Škutová

Instalace: / Installation:

Dominika Goralska, Michal Janošec,
Lubomír Kovářik

Technická spolupráce:
/ Technical support:

Václav Buchtelík, Slavomír Kopřiva,
Tobiáš Petruj, Jakub Ružinský,
Lena Tajerová, Iva Zemanová

Překlady: / Translations:

Lamija Čehajić, Kateřina Danielová,
Tomáš Pivoda, Martin Pokorný,
Daniela Vránová

Titulky: / Subtitles:

Lamija Čehajić

Korektury: / Proofreading:

Milena Tučná

PR, marketing:

Andrea Černá, Michaela Ondroušková

Edukační programy:

/ Programmes for schools:
Jana Adamec Tkáčová, Jiří Gruber,
Kristýna Koblasová, Alice Sovadinová,
Ivo Škuta

Program: / Programme:

Jakub Adamec, Edith Jeřábková,
Eva Kořátková, Alice Sovadinová

Produkce vernisáže:

/ Production of the opening:
Tereza Měsíčková

Vedoucí návštěvnického servisu

/ Head of visitors' service:
Anna Pohořálková

Finanční podpora:

/ Financial support:
NextGenerationEU, Ministerstvo kultury ČR,
Národní plán obnovy, Státní fond kultury
České republiky, Moravskoslezský kraj
/ NextGenerationEU,
The Ministry of Culture of the Czech Republic,
National Recovery Plan, State Fund of Culture
of the Czech Republic, The Moravian-Silesian Region

Hlavní mediální partner:

/ Main media partner:
A2 kulturní čtrnáctideník
/ A2 cultural biweekly

Mediální partneři:

/ Media partners:
Artalk, Deník Alarm,
Magazín PATRIOT

Zvláštní poděkování:

/ Special thanks:
IASPIS – Konstnärsnämnden –
The Swedish Arts Grants Committee,
Feron, a.s., JAF HOLZ spol. s r.o.,
M.K.R. PLUS, spol. s r.o.,
OPTOMA Europe Ltd.,
Weppler Czech

Poděkování za spolupráci:

/ Acknowledgement of cooperation:
Jeroným Bartoš, Jonáš Cink, Jan Duda, Duň Michal
(Michal Coalmine), Michal Feller, Hnutí DUHA Šelmy /
Vlčí a rysí hlídky (Friends of the Earth Czech republic,
Beasts of Prey / Volf and Linx Watch), farma u Honculi
(Farm near Honculi), Patrik Hoznauer,
Kateřina Chromčková / Útulek Bouda (Bouda
Shelter), Marek Janáček, Michaela Kempná,
Michaela Klimšová, Lubomír Kminiak, Joanna Kossak,
Dana Kořátková, Jakub Kurtulík, LANDEK PARK /
Hornické muzeum (Coal Mining Museum),
Jan Lenart, MATEICIUC a. s., Ida Julianna Matysek,
Krystian Matysek, Jaroslav Michl, Patrik Molitor,
Šárka Nováková / ZOO Ostrava, Obora Hukvaldy
(Hukvaldy Game Enclosure), Petr Orel / Záchraná
stanice a Dům přírody Poodří (Rescue Station
and the Odra River Region House of Nature),
OZO Ostrava, s.r.o., Jiří Plášek, Kasha Potrohosh,
Jolana Pravdová / Farma Duběnka (Duběnka Farm),
REUSE centrum Ostrava (REUSE Centre Ostrava),
Ilona Rozehnalová, Jana Strišová / Nadace na pomoc
zvířatům (Foundation for Aid to Animals),
Kateřina Stündlová, Tereza Švidnochová, The Naked
Room, Jana Tirolová / útulek Kočka pro tebe z. s.
(A Cat for You Shelter), Tropic Hukvaldy, Gréta Ulmová,
Marcel Weis, Terezie Zemánková

PLATO Ostrava je příspěvková organizace
statutárního města Ostrava.

/ PLATO Ostrava is a city-funded organisation
of the City of Ostrava.

OSTRAVA!!!

Escaped, Found a Hideout, **Still on the Run**

Zvířecí
zpravodajství

Animal
News

Eva Kočátková has multiple representation in the project – she is a co-author of the concept, an exhibition designer, co-curator and exhibiting artist, so she presents herself in all the positions she uses in her work. She conceives of the exhibition in collaboration with the curatorial team and the artists as different zones that blend the animal and the human, the exhibited and the used, the temporary, the changing and the permanent. The large shapes serving as seating resemble parts of animal bodies, while the dividing wall is at once a scratching post and a dwelling for small animals. The newsroom consists of one large body of unclear shapes, probably of an unknown animal. The animal sheds for the winter serve as exhibition architecture, to become once again a refuge for abandoned animals in the city once the exhibition is over. Some segments are conducive to hugging or petting, give the opportunity to rest or hide, others test our long unused and inactivated senses. Some are both bodies and food containers. The shadow of an animal is cared for in the same way as the animal itself. The art is hung so that dogs could see it. The exhibition architecture can be touched and used naturally, leading viewers to break and extend the usual rules of movement in an exhibition institution. We can imagine how a non-human visitor would perceive the exhibition.

Eva Kočátková lives and works in Prague. Her work explores the forms of power, manipulation, discrimination and control exercised through institutions on those who, for various reasons, are outside the norm or excluded from mainstream society. Through various media, she seeks other models of functioning, communication and sharing that would allow individuals and groups to be freer, more equal and empathetic in their common way of being. She works with marginalised stories and emotions, is interested in the protection of animals, especially farm animals, and uses different forms of pedagogy, often inviting children to participate. She is co-founder of the Institute of Anxiety, a platform that creates a collaborative space for artists, theorists and activists, and Futuropolis, a project that seeks transformative forms of education for a sustainable world. She is active in the Czech Republic and internationally. In 2024 she will exhibit at the Venice Biennale.

“Bull escapes from a slaughterhouse and swims across a river; shot near the town of Hodonín.”

In 2021, **Yevgenia Belorusets** published a book, *Modern Animal*, in which she interviewed people in the Donbas and brought the Russian-Ukrainian conflict closer to life through stories about animals. The novel weaves together people and animals, retelling interviews, folk narratives, memories and visions of urban and rural inhabitants, Roma and working-class people – those she met on her five-year-long journey through Ukraine. The format of the lecture dissipates, just as the logic and language breaks down in places. The result is a revolutionary approach to anthropology, to what it means to behave as something else. Without judgment or simplification, the author brings an intimate disclosure of the relationships between humans and animals: how we shape, use, and sometimes cross the boundaries that set us apart from one another.

Ukrainian artist, writer and photographer **Yevgenia Belorusets** was born in 1980 in Kyiv. In her works she draws attention to the most vulnerable layers of Ukrainian society. She is co-founder of the *Prostory* magazine, a member of the *Hudrada* interdisciplinary curatorial collective, author of the photographic series *Victories of the Defeated*, the book *Lucky Breaks* and the lecture series *The Modern Life of Animals*. Her work at the intersection of visual art, literature, journalism and activism forges a strong connection between documentary and artistic language. **Yevgenia Belorusets'** most recent work, *The War Diary*, was presented alongside war works by Ukrainian artists **Nikita Kadan** and **Lesia Khomenko** at the 59th Venice Biennale. She lives and works in Kyiv and Berlin.

Cecilia Bengolea is an Argentinian multidisciplinary artist based in Paris. Trained in modern jazz, classical and anthropological dance and art history, she uses dance as a medium for radical empathy and sensual sharing. Through collaborations with other artists, performers, deejays, choreographers and dancers, she has developed a body of work in which she perceives movement, dance and performance as animated sculpture, where she is both the object and subject of her own work. She focuses on community dance forms, both

contemporary and archaic. She is particularly interested in the relationship with nature, the elements, animistic beliefs and choreographic figuration. In this exhibition she presents the 2019 video *Bestiaire* (Bestiary), a colourful 3D animation based on descriptions contained in Borges' book *Fantastic Zoology* and the principles of Baruch Spinoza and his seminal work *Ethics*; in it she explores how to compose ourselves with others in order to expand our individual capacities. The artist has hybridized herself, scanning her body in her favourite positions while transforming herself into a bestiary of imaginary creatures. The continuous hypnotic transformation makes us want to experience it too, even though we are often trapped into one species or one gender. The fluidity that **Cecilia Bengolea** works with is a form of constant evolution and transformation. The second video, *Bom Bom's Dream*, installed in the café, follows the surreal adventures of a Japanese dancehall queen competing in Jamaica. This interspecies video was made by **Cecilia Bengolea** together with **Jeremy Deller**. She also frequently collaborates with the French choreographer **François Chaignaud**. **Cecilia Bengolea**, together with her one-and-a-half-year-old son, is a resident of **PLATO**. For December she has prepared a movement workshop for the youngest children with **Jana Adamec Tkáčová**.

Jan Bražina is a performer, sculptor, set designer and also a creator of costumes, jewellery and facemasks. His works are sensitive extensions of the body, which accumulate important life functions, moments of happiness, memory, experienced traumas, human and more-than-human connections. The environments that these external organs of the body inhabit also resemble habitats of unusual species. In his performances, the artist himself is able to slowly transform himself into various wild and at the same time fragile and insecure creatures. The exhausted warrior is in a state between human, animal and plant. The masks and costumes that **Jan Bražina** creates clasp the sometimes healthy and sometimes tired body with bandages and bondage, skins and splints, supporting and morphing them into different identities. At the very end of the exhibition, the artist reveals a diverse set of props and devices to make the transition between species feasible, though perhaps not entirely smooth. **Jan Bražina** knows the Ostrava environment well, having studied at the Secondary Art School in Ostrava. He is currently studying in the Sculpture II studio at the Faculty of Fine Arts, **Brno University of Technology**. He exhibits in Czech galleries and independent spaces.

András Cséfalvay has created animal guides for direct communication between humans and animals in the gallery and newsroom. A fox, a raven, a pigeon, an owl, a rabbit, a deer and a bee are the avatars of some of the **PLATO** team members and the artist and will guide you through the exhibition. They await visitors in the corridors and in each room. In the film about the great bustard, which you can find in the newsroom, the artist reflects with a subtle dose of irony on the relationship between evolution and economics, on what an equilibrist economic model would look like if, in the words of the artist, “the sexual expressions of animals were not merely a desire for attention, the assertion of a selfish gene, but a surplus value, a performance, an art for other species.” **András Cséfalvay** lives in Bratislava, where he also teaches at the Academy of Fine Arts. In short and longer films he explores what knowledge is, how language works, and what is hidden. He is interested in relational philosophy, which helps him question the strict categories of mainstream science, the monstrosity of administrative language or the nation state. He seeks alternative narratives that represent all kinds of minorities – animal, cultural, human, subject, or silence. He believes that the mission of art is to give voice to those entities that seem to have lost it, exist without it, or are silenced by dominant interpretations of the world.

“This is what the owls in Ostrava-Dubina can do. They are the attraction of the housing estate; people can't sleep because of them.”

Annika Eriksson is a Swedish artist who lives mainly in Berlin. During her residency in Ostrava she met many domesticated, semi-domesticated, feral and free animals and animal families. She talked with seagulls and storks at the **OZO Ostrava** landfill, with domesticated animals at the **Duběnka** farm

Eva Kočátková má v projektu mnohonásobné zastoupení – je spoluautorkou koncepce, autorkou architektury, spolukurátorkou a vystavující umělkyní, takže se představuje ve všech polohách, které ve své práci uplatňuje. Výstavu koncipuje ve spolupráci s kurátorským týmem a umělci* kyněmi jako různé zóny, v nichž se míší zvířecí a lidské, výstavní a užité, dočasné, proměnlivé a trvalé. Velké tvary sloužící jako místa pro sezení připomínají části zvířecích těl, dělicí stěna je současně škrabádkem a příbytkem drobných živočichů. Redakci tvoří jedno velké tělo nejasných tvarů asi neznámého živočicha. Boudy pro zvířata na zimu slouží jako výstavní architektura, aby se po skončení výstavy staly znovu útočištěm pro opuštěná zvířata ve městě. Některé segmenty vybízejí k obejmutí nebo hlazení, dávají možnost odpočinout si nebo se schovat, jiné testují naše dlouho nevyužívané a neaktivované smysly. Některé jsou těly a zároveň nádobami na jídlo. O stín zvířete je pečováno stejně jako o zvíře. Umění je zavěšeno tak, aby si je mohl prohlédnout pes. Na výstavní architekturu lze sahat a přirozeně ji užívat, což vede diváky k porušování a rozšiřování obvyklých pravidel pohybu ve výstavní instituci. Můžeme si představovat, jak by výstavu vnímal mimolidský návštěvník.

Eva Kočátková žije a pracuje v Praze. Ve své práci zkoumá formy moci, manipulace, diskriminace a kontroly, uplatňované prostřednictvím institucí na ty, kteří se z různých důvodů vymykají normě nebo jsou z většinové společnosti vyloučeni. Skrze různá média pak hledá jiné modely fungování, komunikace a sdílení, které by jednohlavým i skupinám umožnily svobodnější, rovnocennější a empatičtější způsob společného bytí. Pracuje s marginalizovanými příběhy a emocemi, zajímá se o ochranu zvířat, především hospodářských, a užívá jiné formy pedagogiky, kdy ke spolupráci často zve děti. Je spoluzakladatelkou platformy **Institút úzkosti**, která vytváří prostor pro spolupráci mezi umělci, teoretiky a aktivisty, a projektu **Futuropolis**, jenž hledá transformativní podobu vzdělávání pro udržitelný svět. Aktivně působí v českém i v mezinárodním kontextu. V roce 2024 bude vystavovat na bienále v Benátkách.

Yevgenia Belorusets vydala v roce 2021 knihu *Modern Animal*, při jejímž psaní vedla rozhovory s lidmi na Donbase a rusko-ukrajinský konflikt přiblížila prostřednictvím příběhů o zvířatech. Román spleť dohromady lidí a zvířata, převypráví rozhovory, lidová vyprávění, vzpomínky a vize obyvatel městských a venkovských, Romů i dělnické třídy – lidí, které potkala na pětileté cestě po Ukrajině. Formát přednášky se rozpadá, stejně jako se místy rozpadá logika a jazyk. Výsledkem je revoluční přístup k antropologii, k tomu, co znamená chovat se jako něco jiného. Bez odsuzování a zjednodušování přináší autorka intimní odhalení vztahů mezi lidmi a zvířaty: jak se navzájem utváříme, využíváme a občas překračujeme hranice, které nás od sebe odlišují.

Ukrajinská umělkyně, spisovatelka a fotografka **Yevgenia Belorusets** se narodila v roce 1980 v Kyjevě. Ve svých dílech upozorňuje na nejzranitelnější vrstvy ukrajinské společnosti. Je spoluzakladatelkou časopisu **Prostory**, členkou interdisciplinárního kurátorského kolektivu **Hudrada**, autorkou fotografického cyklu *Victories of the Defeated*, knihy *Lucky Breaks* a přednáškového cyklu *The Modern Life of Animals*. Její tvorba na pomezí výtvarného umění, literatury, žurnalistiky a aktivismu vytváří pevné spojení mezi dokumentem a uměleckým jazykem. Nejnovější dílo **Yevgenie Belorusets** *The War Diary* bylo představeno vedle válečných děl ukrajinských umělců **Nikity Kadana** a **Lesie Chomenko** na 59. bienále v Benátkách. Žije a pracuje v Kyjevě a Berlíně.

Cecilia Bengolea je argentinská multidisciplinární umělkyně žijící v Paříži. Vystudovala moderní jazz, klasický a antropologický tanec a dějiny umění a používá tanec jako médium pro radikální empatii a smyslové sdílení. Prostřednictvím spolupráce s ostatními umělci, umělkyněmi, performery, performerkami, dýdžeji, dýdžejkami, choreografy, choreografkami a tanečnicími a tanečnicemi rozvíjí tvorbu, v níž vnímá pohyb, tanec a performanci jako animovanou sochu, kdy je sama objektem i subjektem své vlastní práce. Zaměřuje se na komunitní taneční formy, současně i archaické. Zajímá ji zejména vztah k přírodě, živlům, animistické víře a choreografické figuraci. Na výstavě prezentuje video *Bestiaire* (Bestiář) z roku 2019, barevnou 3D animaci vycházející z popisů obsažených v Borgesově knize *Fantastická zoologie* a z principů **Barucha Spinozy** a jeho stěžejního díla *Etika*; zkoumá v něm, jak komponovat sebe s jinými, aby se rozšířily naše individuální schopnosti. Autorka hybridizovala sebe samu, skenovala své tělo v oblíbených pozicích a zároveň se proměňovala v bestiář imaginárních tvorů. Nepřetržitá

hypnotická transformace v nás vyvolává touhu to také zažít, přestože jsme často uvěznění do jednoho druhu nebo jednoho genderu. Tekutost, s níž **Cecilia Bengolea** pracuje, je formou neustálé evoluce a transformace. Druhé video, *Bom Bom's Dream*, instalované v kavárně, sleduje surrealistická dobrodružství japonské královny dancehallu, která soutěží na Jamajce. Toto mezidruhové video natočila **Cecilia Bengolea** společně s **Jeremy Dellerem**. Často spolupracuje také s francouzským choreografem **François Chaignaudem**. **Cecilia Bengolea** je spolu se svým rok a půl starým synem rezidentkou **PLATO**, Na říjen připravila s **Janou Adamec Tkáčovou** pohybový workshop pro nejmenší děti.

„Býk utekl z jatek a přeplaval řeku, u Hodonína ho zastřelili.“

Jan Bražina je performer, sochař, scénograf a také tvůrce kostýmů, šperků a face-masek. Jeho práce představují citlivé extenze těla, ve kterých se kumulují důležité životní funkce, chvíle štěstí, paměť, prožívání traumata, lidská i více-než-lidská spojení. Také prostředí, která tyto vnější orgány těla obývají, připomínají biotopy neobvyklých druhů. Sám umělec se dokáže ve svých performancích pomalu měnit v různé zvivočelé a současně křehké a nejisté bytosti. Vyčerpaný bojovník se nachází ve stavu mezi člověkem, zvířetem a rostlinou. Masky a kostýmy, které **Jan Bražina** vytváří, svírají pomoci bandáží a bondáží, slupek a dlah někdy zdravé a někdy unavené tělo, podpírají je a morfuji do různých identit. Umělec na samém konci výstavy odhaluje rozmanitý soubor rekvizit a pomůcek pro to, aby přechod mezi druhy byl uskutečnitelný, i když možná ne úplně hladký. **Jan Bražina** zná ostravské prostředí dobře, studoval na Střední umělecké škole Ostrava. V současnosti studuje v ateliéru **Sochařství II** na Fakultě výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně. Vystavuje v českých galeriích a nezávislých prostorech.

András Cséfalvay vytvořil zvířecí průvodce pro přímou komunikaci lidí a zvířat v galerii a redakci. Liška, havran, holub, sova, zajíc, srna a včela jsou avatary některých členů a členek týmu **PLATO** a umělce a provedou vás výstavou. Čekají na návštěvnictvo na chodbách i v každém sále. Ve filmu o dropu velkém, který najdete v redakční místnosti, se autor s jasnou dávkou ironie zamýšlí nad vztahem evoluce a ekonomiky, nad tím, jak by vypadal ekvilibristický ekonomický model, kdyby slovy autora „sexuální projevy zvířat nebyly pouhou touhou po pozornosti, prosazováním sobeckého genu, ale nadhodnotou, výkonem, uměním pro ostatní druhy“. **András Cséfalvay** žije v Bratislavě, kde také učí na Vysoké škole výtvarných umění. V krátkých i delších filmech zkoumá, co je vědění, jak funguje jazyk, co je skryté. Zajímá se o vztahovou filozofii, která mu pomáhá zpochybňovat přísné kategorie běžné vědy, monstróznost administrativního jazyka nebo národního státu. Snaží se o alternativní vyprávění, jež představuje všechny druhy menšin – zvířecí, kulturní, lidské, předmětné nebo ticho. Věří, že posláním umění je propůjčit hlas těm entitám, které jako by ho ztratily, existují bez něj nebo jsou umlčovány dominantním výkladem světa.

„Tohle umí sovy v ostravské Dubině. Jsou atrakcí sídliště, lidé kvůli nim nespi.“

Annika Eriksson je švédská umělkyně, která žije převážně v Berlíně. Na rezidenčním pobytu v Ostravě potkala mnoho domestikovaných, polodomestikovaných, zvivočelých i svobodných zvířat a zvířecích rodin. Mluvila s racky a čápy na skládce **OZO Ostrava**, s domestikovanými zvířaty na farmě **Duběnka** v Hrabové, navštívila obyvatele poloopuštěné farmy v Ostravě – **Polance nad Odrou**, holubi hejno u obchodáku a další. Ze všech více-než-lidských bytostí, se kterými se **Annika** seznámila, přivedla do **PLATO** polovolně žijící komunitu krůt a krocanů. Dvojprojekci filmu představuje ve specifické instalaci, která obsahově souvisí s dočasností „osvobozené“ farmy. Podobnými situacemi zvířat i lidí se umělkyně zabývala již dříve například ve videu, v němž dlouhý záběr sleduje skupinu pouličních psů na předměstí Istanbulu. Psi, kteří byli úřady přestěhováni do okrajových oblastí mimo rozšiřující se město, se neustále pohybují po liniích gentrifikace a korporátní výstavby města.

in Hrabová, visited the inhabitants of a semi-abandoned farm in Ostrava – Polanka nad Odrou, a pigeon flock at the mall, and others. Of all the more-than-human beings Annika met, she brought a semi-free-living community of turkey hens and cocks to PLATO. She presents a double projection of the film in a specific installation, which is related in content to the temporality of the “liberated” farm. The artist has dealt with similar situations of animals and humans before, for example in a video in which a long shot follows a group of street dogs in the suburbs of Istanbul. The dogs, who have been relocated by the authorities to outlying areas outside of the expanding city, constantly move along the lines of gentrification and corporate development of the city. Through loops and repetition, the video links this process to the experience of time: it explores the present as a complex gap between past and future, in which an increasing process of erasure also removes other registers of being and seeing. Another video shows a group of formerly domesticated cats living together in a public park in Istanbul, their nocturnal activities and the people in the surroundings who take care of them during the day. Seemingly trapped in a state of collective paralysis, the group of cats live in a precarious situation on the border between care and dependence. Annika Eriksson's work questions perceptions of time, power structures and once accepted social visions. She plays with debates about the public sphere and the structures that regulate it, revealing how it changes and is subject to unexpected appropriations and inversions.

“An expensive hideout. Mireček the crocodile was hiding in tyres; owner accepts the penalty.”

Fuki is a pigeon activist from Ostrava who, together with David Přílučik, has focused his attention on the issue of pigeons in the city, the relationship of people to these birds and vice versa. While David Přílučik has made a dance video about this relationship, with Fuki as the protagonist – Fuki has taken on an unusual “campaign” for a better life for Ostrava's pigeons at the exhibition in the form of a pigeon hair salon, which offers pigeon-inspired styling on certain days (see this printable for details). In addition to pigeon advocacy, Fuki, real name Nguyen Viet Tiep, does breakdancing, tattoos and haircuts, and has also created graffiti in the past. He was inspired to support pigeons by the film Valiant (2005), and after watching it he delved deeper into the birds' lives. In 2019, he started regularly feeding sixty pigeons every winter at Kaufland in the Zábřeh district of Ostrava. A year later, he started feeding a second flock of about twenty pigeons in the Husův sad park in the centre of Ostrava. As an enthusiast, in his spare time, apart from feeding, he is intensely interested in the impact of the stereotypical, often negative view of this animal species on the part of majority society and how it is treated. On warm days, Fuki's home is always open and set up for the pigeons.

Simona Kossak and Lech Wilczek lived for over thirty years together with various domesticated and wild animals in the Dziedzinka settlement in the Białowieża Forest, which they protected all their lives. Their family included various numbers of raven, wild boar, dog, elk, lynx, cow, sheep, owl, black and white stork, donkey, roe deer, doe, dormouse, moose, badger, fox, hen, marten, peacock. Simona Kossak believed that man should live simply and close to the more-than-human species. She found among animals what she never got from humans. Her intimacy with the animal co-inhabitants of the forest is revolutionary in the context of natural science for its time. Simona Kossak (1943–2007) was a Polish biologist, ecologist, ethologist, professor of forest sciences, science populariser and filmmaker. She is best known for her activities to protect the remnants of natural ecosystems in Poland. In her scientific work, she has dealt, among other things, with the behavioural ecology of mammals. She was famous for her uncompromising opinions, sensitivity to the fate of animals and actions to protect nature, especially the Białowieża Forest. Her partner Lech Wilczek (1930–2018) was a nature photographer whose approach to depicting fauna and flora was ecological, unlike that of hunter-photographers. He is known for his experimental macro photographs of insects. Wilczek was also an artist, writer and author of books about animals. In his pictures, Simona Kossak is shown taking care of the animals, feeding them, treating them, walking with them, observing them and, as an ethologist, trying to keep them in mutual friendship, while Wilczek built them various dwellings, pens and aviaries of enormous

dimensions, complete with play elements, so that they could feel comfortable, even if they had to be inside. He also created an amazing garden full of different herbs in Dziedzinka, where he could then photograph various insects on the flowers. In addition to the photographer's images, the exhibition also features furniture and furnishings from the wooden forest homestead of Simona Kossak and Lech Wilczek.

“Róza the female hippopotamus, the longest-kept animal in the zoo, dies in Ostrava.”

The exhibition presents drawn and text messages through which Zdeněk Košek (1949–2015) documented his observations of the world. He attributed an important role to birds, key mediators that alert us to changes in the weather and the general climate (approaching storms or waves of drought), their appearance being related to minor or major events in Košek's surroundings (a car collision or an unexpected encounter), but they are also directly connected to Košek's emotional state (a pressure wave, anxiety or the opening of a gateway to another sphere). Košek's maps are his externalised body, the anatomical report he brings about his body in the flesh. “Olga the magpie, the barking of the dog at 7:13 a.m., the appearance of birds of prey, a sparrow hawk and its chick, a couple of pigeons... In short, the birds knew I was leafing through the World Atlas! And in my brain: volcanoes, icebergs and earthquakes. And because I believe in birds, I went to DOS...,” Košek wrote in numerous notebooks and on loose-leaf pages in the early 1990s. He saw the world as an internally intertwined organism. He lived and worked in Ústí nad Labem, where he trained as a typographer, and briefly studied at a graphic design school in Prague. For fifteen years he worked as a typesetter and for four years as an artist at the ROH House of Culture in Ústí nad Labem. He was a member of the Fokus association in Ústí nad Labem, participated in the self-help movement, publishing the Zrcadlo magazine and sharing the issue of mental illness. As an artistic autodidact, he focused mainly on oil painting and drawing, but he also worked as an artist making cartoons and illustrations for regional periodicals, and exhibited with the Plebs art group. In the city he was nicknamed Lord of the Weather, and a major turning point in his artistic career came in 2001, when his catalogue *How to Make the Weather* was published, and his drawings were subsequently included in Bruno Decharme's important ABCD art brut collection in Paris. As part of this collection, Košek's work has been exhibited worldwide since 2002.

“Lemur that escaped from Ostrava Zoo is back.”

Denisa Langrová has explored several more-than-human occurrences. She made a film about the convergence of humans and wolves, partly as a documentary of wolf and lynx patrols and partly as fiction, which sheds light on the complexities of the coexistence of two predators, man and wolf. In her reportage on chimeras, the artist takes us into the hidden world of xenotransplantation, showing the urban life of chimeric beings burdened by the psyche of composite bodies and consciousness. When Denisa Langrová was filming in Ostrava Zoo, she discovered an animal conspiracy. Denisa Langrová is a student at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, and she also studied veterinary care at the University of Veterinary Sciences in Brno and a master's course in animal health and welfare management at the Czech University of Life Sciences in Prague. She is involved in various animal shelters and environmental movements, trying to consistently link theory with practice. Denisa Langrová's concepts are based on ecofeminist theories, environmental studies, interspecies and non-binary foundations. She is interested in the intersections of the stories of humans and other animals, the concept of domestication and its possible connection to love, and personal experience of living in a global crisis and capitalism.

Karolína Matušková & Lucie Zelmanová were diving in an Ostrava pond for a large bivalve Unio, a freshwater mussel which moves with the help of a large foot. Its shell is thick-walled, egg-shaped with one side rounded and the other

Prostřednictvím smyček a opakování spojuje video tento proces se zkušeností času: zkoumá přítomnost jako komplexní mezeru mezi minulostí a budoucností, v níž rostoucí proces vymazávání odstraňuje i jiné registry bytí a vidění. Jiné video zachycuje skupinu drve domestikovaných koček, které žijí společně ve veřejném parku v Istanbulu, jejich noční aktivity a lidi v okolí, kteří se o ně starají během dne. Skupina koček, zdánlivě uvězněná ve stavu kolektivní paralýzy, žije v nejisté situaci na hranici péče a závislosti. Annika Eriksson ve své tvorbě zpochybňuje vnímání času, mocenské struktury a kdysi uznávané společenské vize. Pohrává si s debatami o veřejné sféře a strukturách, které ji regulují, a odhaluje, jak se mění a jak podléhá nečekaným přivlastněním a inverzím.

Fuki je ostravský holubí aktivista, který společně s Davidem Přílučikem zaměřil svou pozornost na problematiku holubů ve městě, vztah lidí k těmto ptákům a naopak. Zatímco David Přílučik natočil o tomto vztahu taneční video, jehož protagonistou je Fuki – a Fuki se na výstavě ujal neobvyklé „kampaně“ za lepší život ostravských holubů ve formě holubiho kadeřnictví, které v určité dny (podrobnější informace najdete v této tiskovině) nabízí styling inspirovaný holuby. Fuki, vlastním jménem Nguyen Viet Tiep, se kromě holubí advokacie věnuje breakdance, tetuje a střihá, v minulosti také vytvářel graffiti. K podpoře holubů ho inspiroval film Valiant (2005), po jehož zhlédnutí se do problematiky života těchto ptáků ponořil hlouběji. V roce 2019 začal pravidelně každou zimu krmit šedesát holubů u Kauflandu v ostravské městské části Zábřeh. Druhé hejno zhruba dvaceti holubů začal krmit rok poté v parku Husův sad v centru Ostravy. Jako nadšenec se ve volném čase kromě krmení intenzivně zajímá o dopad stereotypního, často negativního nahlížení většinové společnosti na tento zvířecí druh a na to, jak s ním také zachází. V teplých dnech mají u Fukiho doma holubi vždy otevřeno a prostřeno.

„Drahý úkryt. Krokodýl Mireček se schoval v gumách, majitel se smiřuje s postihem.“

Simona Kossak a Lech Wilczek žili přes třicet let společně s různými domestikovanými a divokými zvířaty v osadě Dziedzinka v Bělověžském pralese, který celý život ochraňovali. Do jejich rodiny patřili v různých počtech havran, prase divoké, pes, los, rys, kráva, ovce, sova, čáp černý i bílý, osel, srna, laň, plch, jezevec, liška, slepice, kuna, páv. Simona Kossak věřila, že člověk by měl žít prostě a blízko více-než-lidským druhům. Mezi zvířaty našla to, co od lidí nikdy nedostala. Její intimita se zvířecími spoluobyvateli lesa je v kontextu přírodních věd na svou dobu revoluční. Simona Kossak (1943–2007) byla polská bioložka, ekoložka, etoložka, profesorka lesních věd, popularizátorka vědy a autorka filmů. Je známá především aktivitami na ochranu zbytků přírodních ekosystémů v Polsku. Ve své vědecké práci se mimo jiné zabývala behaviorální ekologií savců. Proslula nekompromisními názory, citlivostí k osudům zvířat a kroky na ochranu přírody, zejména Bělověžského pralesa. Její partner Lech Wilczek (1930–2018) byl fotograf přírody, jehož přístup k zobrazování fauny a flory byl na rozdíl od fotografů-lovců ekologický. Je znám experimentálními makrofotografiemi hmyzu. Wilczek byl rovněž výtvarník, spisovatel a autor knih o zvířatech. Simona Kossak je na jeho snímcích zachycena, jak se o zvířata stará, krmit je, léčí, prochází se s nimi, pozoruje je a jako etoložka se snaží chovat je ve vzájemném přátelství, zatímco Wilczek jim stavěl různé příbytky, ohrady a voliéry obřích rozměrů doplněné herními prvky, aby se mohla cítit dobře, i když musela být zrovna uvnitř. V Dziedzince také vytvořil úžasnou zahradu plnou různých bylin, na jejichž květech pak mohl fotografovat rozmanité druhy hmyzu. Kromě fotografových snímků na výstavě najdete i nábytek a vybavení z dřevěné pralesní usedlosti Simony Kossak a Lecha Wilczeka.

Výstava představuje kresebné a textové zprávy, skrze něž Zdeněk Košek (1949–2015) dokumentoval své pozorování světa. Důležitou úlohu přisuzoval ptákům, klíčovým prostředníkům, kteří upozorňují na změny počasí a celkového klimatu (blížící se bouře, vlny sucha), jejich výskyt má souvislost s menšími nebo většími událostmi v Koškově okolí (srážka aut, nečekané setkání), avšak jsou také v přímém napojení na Koškův emocionální stav (tlaková vlna, úzkost, otevření brány do jiné sféry). Koškovy mapy jsou jeho externalizovaným tělem, anatomickou zprávou, kterou přináší

o svém těle v těle. „Straka Olga, štěkot psa v 7:13 ráno, výskyt dravců, krahujec a jeho mládě, pár holubů... Zkrátka a dobře, ptáci věděli, že jsem listoval v atlase World! A v mozku: sopky, kry, zemětřesení. A protože ptákům věřím, vydal jsem se do DOS...“ psal Košek do početných sešitů a na volné listy na počátku 90. let 20. století. Svět vnímal jako vnitřně propletený organismus. Žil a tvořil v Ústí nad Labem, kde se vyučil typografem, a krátce studoval grafickou školu v Praze. Patnáct let pracoval jako sazeč a čtyři roky jako výtvarník v Domě kultury ROH v Ústí nad Labem. Byl členem ústeckého sdružení Fokus, podílel se na svépomocném hnutí, vydávání časopisu Zrcadlo a na sdílení problematiky duševního onemocnění. Jako výtvarný autodidakt se věnoval především olejomalbě a kresbě, uplatnil se ale i jako autor kresleného humoru a ilustrací pro regionální periodika a vystavoval s výtvarnou skupinou Plebs. Ve městě měl přezdívku Pán počasí a zásadní obrat v jeho uměleckém působení znamenal rok 2001, kdy mu vyšel katalog *Jak se dělá počasí* a jeho kresby byly následně zařazeny do významné pařížské sbírky art brut ABCD Bruno Decharma. V rámci této sbírky se Koškovy práce vystavují od roku 2002 po celém světě.

Denisa Langrová prozkoumala hned několik více-než-lidských výskytů. Natočila film o sblížování lidí a vlků, který vznikl zčásti jako dokument z vlčích a rysích hlídek a zčásti jako fikce a jenž poodhaluje složitosti soužití dvou predátorů, člověka a vlka. V reportáži o chimérech nás pak umělkyně zavádí do utajeného světa xenotransplantací a ukazuje městský život chimérických bytostí zatížených psychikou kompozitních těl a vědomí. Když Denisa Langrová natáčela v ostravské zoo, odhalila tam zvířecí spiknutí. Denisa Langrová studuje na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze, studovala také veterinární péči na brněnské univerzitě a magisterský program management zdraví a welfare zvířat na České zemědělské univerzitě v Praze. Angažuje se v různých azylech zvířat a environmentálních hnutích, snaží se důsledně propojovat teorii s praxí. Koncepty Denisy Langrové vycházejí z ekofeministických teorií, environmentálních studií, mezidruhových a nebinárních základů. Zajímají ji průsečíky příběhů lidí a ostatních zvířat, koncept domestikace a jeho možná souvislost s láskou, osobní zkušenost života v globální krizi a kapitalismu.

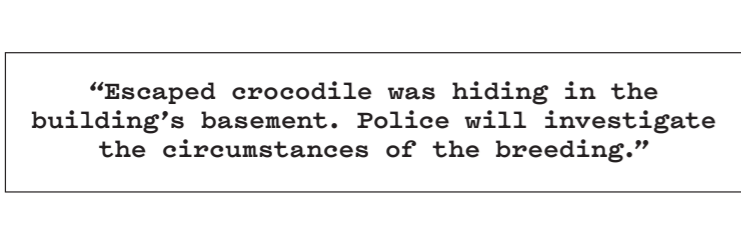
Karolína Matušková & Lucie Zelmanová se v ostravském rybníce potápěly za velkým sladkovodním mlžem velevrubem, který se pohybuje pomocí velké nohy. Jeho lastura je silnostěnná, má vejčitý tvar s jednou stranu zaoblenou a druhou špičatou a s nápadným zámkem. Má rád čisté vody a některé jeho druhy jsou vzácné. Když se vypouští rybník, je třeba škeble vysbírat a uložit do mokrého bahnitého prostředí, než se zase napustí. Vyschlý rybník je jako poušť a v ní uvizlé lastury; jednou z nich se umělkyně inspirovaly i pro specifické sezení, které rozšiřuje jejich film do instalace. Karolína Matušková a Lucie Zelmanová často kombinují toto statické a dynamické médium a snaží se různými prostředky dokumentárního a poetického jazyka dovést diváka k emotivnímu racionálnímu vnímání současně. Obě studovaly na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze a od té doby pracují spolu jako umělecké duo.

„V Ostravě uhynula hrošice Róza, nejdéle chované zvíře v zoo.“

Tuan Andrew Nguyen zkoumá ve své tvorbě působnost vyprávění příběhů, zabývá se strategiemi politického odporu realizovanými prostřednictvím kontrapaměti a postpaměti. Extrakce a přepracování historických narativů prostřednictvím dokumentarismu a nadpřirozena je podstatnou součástí autorových videoprácí a soch, v nichž jsou obojí – fakta i fikce – stejně důležité. Do výstavy zařadil práci z roku 2017 – devatenáctiminutové dvoukanalové video *My Ailing Beliefs Can Cure Your Wretched Desires*. Záběry ukazující vztahy mezi lidmi a zvířaty ve Vietnamu – na jatkách, v přírodovědných muzeích, ve volné přírodě – jsou v něm spojeny s dialogickým voiceoverem. Jeden z hlasů patří poslednímu nosorožci jávskému, kterého patrně v roce 2010 zastřelili pytláci. Nosorožec debatuje o pomstě nebo nápravě vztahů mezi lidmi a zvířaty s želvou, která prý v 15. století ukončila čínskou nadvládu nad Vietnamem. V komplikovaném rozhovoru se odrážejí jejich odlišné názory – zatímco nosorožec chce věst boj proti lidstvu, želva tvrdí, že bojovat proti lidem znamená

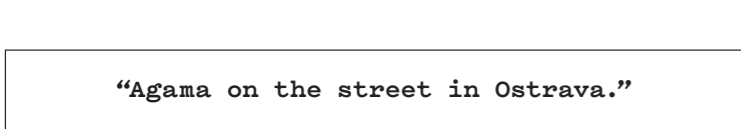
pointed and with a conspicuous appearance. It likes clear water and some of its species are rare. When the pond is drained, the mussels need to be collected and stored in a wet muddy environment before it is refilled. The dried-up pond is like a desert and the shells are stuck in it; one of them inspired the artists to the specific seating that extends their film into the installation. Karolina Matušková and Lucie Zelmanová often combine these static and dynamic media and try to lead the viewer to an emotive and rational perception at the same time by various means of documentary and poetic language. Both studied at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague and have worked together as an artistic duo ever since.

Artists

Tuan Andrew Nguyen’s work explores the effect of storytelling, examining strategies of political resistance enacted through counter-memory and post-memory. The extraction and reworking of historical narratives through documentary and the supernatural is an essential part of the artist’s video works and sculptures, in which both fact and fiction are equally important. He has included a work from 2017 in the exhibition, the nineteen-minute, two-channel video *My Ailing Beliefs Can Cure Your Wretched Desires*. It combines footage showing the relationships between humans and animals in Vietnam – in slaughterhouses, in natural history museums, in the wild – with a dialogue voiceover. One of the voices belongs to the last Javan rhinoceros, which was apparently shot by poachers in 2010. The rhino debates revenge or repairing human-animal relations with the tortoise that is said to have ended Chinese rule over Vietnam in the 15th century. The complicated conversation reflects their differing views – while the rhino wants to lead the fight against humanity, the tortoise argues that to fight humans is to be like them. The varied natural conditions, due to the different altitudes of the lowlands along the coast and the mountains inland, promote a rich biodiversity – scientists are constantly discovering new species in Vietnam, but a large number are also becoming extinct. Tuan Andrew Nguyen was born in Saigon, now Ho Chi Minh City, where he lives and works. He received his MA from the California Institute of the Arts in 2004 and has won several awards in film and fine arts. In 2006, he founded The Propeller Group, a platform for collectivity situated between an art collective and an advertising company.

Jim Nollman composed a Thanksgiving radio piece in 1973 and recorded himself singing children’s songs to three hundred turkeys who joined in his singing. He also recorded a number of other interspecies compositions for and with various more-than-human animals. He has released several albums on Folkways Records, including *Playing Music with Animals: Interspecies Communication of Jim Nollman with 300 Turkeys, 12 Wolves and 20 Orcas*. American theatre music composer, conceptual artist, environmental activist and natural scientist Jim Nollman is also the author of five books, including *The Man Who Talks to Whales: The Art of Interspecies Communication*. His best-known project is a twenty-five-year research project using live music to interact with wild killer whales off the west coast of Canada. His essays are included in several natural history collections. In 1978, he founded Interspecies, an organisation that promotes research on animal communication through music and art.

Viktorie Pražáková is the youngest artist in the exhibition. She lives in Ostrava and studies at the Hladnov Grammar School, where she takes care of cultural events and where she also founded the school’s queer club. She attends cultural events in theatre, music and exhibitions, and creates and makes films. In the place where she lives, she has long been following a cat family that spans several generations and hangs around the Hruška department store. The cats have created a small community of people around them who care for them – bringing them food and taking an interest in their future life together. As a community, however, they have no human-animal

rights, so they try to at least enjoy every day together. Based on her observations and conversations with other people in the “cat community,” Viktorie Pražáková has created a story about the complexity of human-cat relationships that might help people to realise that urban interspecies friendships are places filled with emotion and care and as such should be protected from destructive interference. But watching the video also makes us realise how important individual cats are – how important it is to see them as distinct beings and not just as a species. Victoria might inspire you to film your own story, or draw, model or collage it, and record it or share it with visitors to the exhibition in other ways.

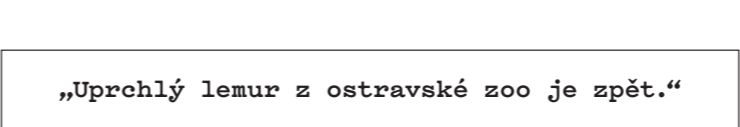
A long-term theme of David Přílučík is animals, which are often referred to by people as pests. David Přílučík focused on the life of Ostrava pigeons, accompanied by the activist and dancer Fuki. The film is a dance video with Fuki as the protagonist. His movements are derived from his observations of pigeons, alluding to the limits of human physicality. Fuki and David Přílučík want to show that pigeons are perceptive creatures with an interesting history strongly influenced by humans. They trace how myths are built up about pests and about species supposedly dangerous to humans. How animals that helped and saved people in the past (pigeons used to be employed by humans to carry mail and were also responsible for many of the successes of armies in wars) become persecuted pests a few years later. David Přílučík graduated from the Academy of Fine Arts in Prague. He is a member of the Studio Without Master and a winner of the Jindřich Chalupecký Award. He works for Artyčok TV, where, among other things, he created the three-part video series *The Art of the Anthropocene* (2019) in collaboration with Anna Remešová, and he works together with non-profit and activist organisations.

Hana Puchová is an artist making still-life paintings and drawings, portraits and genre scenes. She depicts long-observed and close environments, people, plants and animals. Her drawings and paintings thus acquire an immediate and essential expression. In her paintings and drawings she is able to stop time in one all-encompassing moment. Human and non-human animals, plants and things appear as intertwined mosaics rather than hierarchical representations of anthropocentric relationships – in Hana Puchová’s conception the image of a flower is a portrait rather than a still life. For her report, Puchová repeatedly visited the Kozmice bird meadows in the Opava river basin, where she watched the wild Exmoor Ponies of southwest England from an observation point, together with birds and people. She observed people observing, looking for where the two-sided perspectives of observers and the observed meet and how these roles change. She also found herself in her own viewfinder questioning the roles of subject and object. Hana Puchová grew up on a housing estate in the Poruba district of Ostrava and has been drawing since childhood. She trained as a shop window arranger and worked in groceries, and later as a librarian. She graduated from the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague and was part of the postmodern turn in Czech art and feminist interpretation. In the second half of the 1980s, she was a member of the now cult Ostrava art group *Přirození*. Currently, her work is an important contribution to the themes of intimacy, the lived everyday and the relationship to place. She also works as a teacher at the Přemysl Pitter Church School for Roma children in Ostrava.

Ruta Putramentaite is an artist of Lithuanian origin. She lives in Prague and works in sculpture and performance. For the exhibition, like Eva Koťátková, she has prepared an interspecies environment for human and more-than-human animals, which is located on the vague border of art and exhibition architecture. As you walk through the gallery, you see a half-living installation of once-functional objects that stick to the hydroponic wall as if someone has forgotten them there. Ruta Putramentaite has long explored the asymmetry of the relationship between humans, animals and nature. She is a vegan and is interested in the ethics of human food. Her work is rooted in posthumanist philosophy and explores what it means to be human in the 21st century, caught between accelerated technoscience and the advancing climate crisis. As a consistent recycler and upcycler, she looks for different ways humanity can reverse its negative impact on the planet. Her works are a fragmented metaphor of the environment, reporting on the indigestibility of human activity. She puts into context different conceptions of the passage of time, of life and of the decay of matter. She refers us to the care of the soil, which, thanks to soil microorganisms, has an incredible capacity to transform the inanimate into the animate.

být jako oni. Rozmanité přírodní podmínky dané rozdílnou nadmořskou výškou nížin podél pobřeží a hor ve vnitrozemí podporují bohatou biodiverzitu – ve Vietnamu vědci neustále objevují nové živočišné druhy, avšak velké množství jich také zaniká. Tuan Andrew Nguyen se narodil v Saigonu, dnešním Ho Či Minově Městě, kde také žije a pracuje. V roce 2004 získal magisterský titul na Kalifornském institutu umění a také několik ocenění v oblasti filmu i výtvarného umění. V roce 2006 založil The Propeller Group, platformu pro kolektivitu, která se situuje mezi umělecký kolektiv a reklamní společnost.

Jim Nollman složil v roce 1973 rozhlasovou skladbu ke Dni dikůvzdání a nahrál sám sebe, jak zpívá dětské písničky třem stům krocánů, kteří se k jeho zpěvu přidávají. Nahrál také řadu dalších mezidruhových skladeb pro a s různými více-než-lidskými zvířaty. Vydal několik alb u Folkways Records, včetně *Playing Music with Animals: Interspecies Communication of Jim Nollman with 300 Turkeys, 12 Wolves and 20 Orcas* (Koncertování se zvířaty: Mezidruhová komunikace Jima Nollmana s 300 krocany, 12 vlky a 20 kosatkami). Americký skladatel divadelní hudby, konceptuální umělec, ekologický aktivista a přírodovědec Jim Nollman je také autorem pěti knih, včetně *The Man Who Talks to Whales: The Art of Interspecies Communication* (Muž, který mluví s velrybami: Umění mezidruhové komunikace). Jeho nejznámějším projektem je pětadvacet let trvající výzkum využívající živou hudbu k interakci s divokými kosatkami u západního pobřeží Kanady. Jeho eseje jsou zahrnuty v několika přírodopisných sbírkách. V roce 1978 založil organizaci Interspecies, která podporuje výzkum komunikace se zvířaty prostřednictvím hudby a umění.

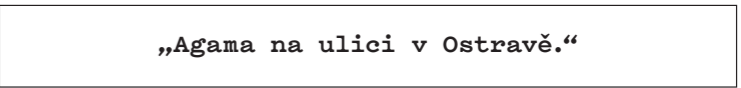
Viktorie Pražáková je nejmladší autorkou na výstavě. Žije v Ostravě, studuje gymnázium Hladnov, kde se stará o kulturní akce a kde také založila školní queer club. Navštěvuje kulturní události divadelní, hudební, výstavní, tvoří a natáčí filmy. V místě, kde žije, dlouhodobě sleduje kočičí rodinu, která čítá již několik generací a pohybuje se kolem obchodního domu Hruška. Kočky si kolem sebe vytvořily malou komunitu lidí, kteří se o ně starají – nosí jim potravu a zajímají se o jejich další společný život. Jako komunita však nemají žádná lidsko-zvířecí práva, a proto se snaží alespoň si užívat každý společný den. Na základě svého pozorování a rozhovorů s ostatními lidmi z „kočičí komunity“ vytvořila Viktorie Pražáková příběh o složitosti lidsko-kočičích vztahů, jenž by mohl přispět k tomu, aby si lidé uvědomili, že městská mezidruhová přátelství jsou místa naplněná emocemi a péčí a jako taková by měla být chráněna před destruktivními zásahy. Při sledování videa si však také uvědomíme, jak důležité jsou jednotlivé kočky, jak je důležité vnímat je jako svébytné bytosti, ne pouze jako druh. Viktorie by vás mohla inspirovat k tomu, že natočíte vlastní příběh, případně ho nakreslíte, vymodelujete či zkolážete, a nahrajete ho nebo ho budete s návštěvníky výstavy sdílet jinou cestou.

Dlouhodobějším tématem Davida Přílučíka jsou zvířata, která bývají lidmi označována za škůdce. David Přílučík se věnoval životu ostravských holubů, doprovázen aktivistou a tanečníkem Fukim. Film je taneční video, jehož protagonistou je Fuki. Jeho pohyby jsou odvozeny z pozorování holubů, narážejí přitom na limity lidské tělesnosti. Fuki a David Přílučík chtějí ukázat, že holubi jsou vnímavé bytosti se zajímavou historií silně poznamenanou člověkem. Sledují, jak se budují mýty o škůdcích a o druzích údajně nebezpečných pro člověka. Jak se ze zvířat, která lidem v minulosti pomáhala a zachraňovala je (holubi bývali zaměstnávání lidmi pro přepravu poštovních zpráv a také se zasloužili o mnohé úspěchy armád ve válkách), o pár let později stanou pronásledovaní škůdci. David Přílučík absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze. Je členem Ateliéru bez vedoucího a laureátem Ceny Jindřicha Chalupeckého. Pracuje pro Artyčok TV, kde mimo jiné ve spolupráci s Annou Remešovou vytvořil třídílnou videosérii Umění antropocénu (2019), a spolupracuje s neziskovými a aktivistickými organizacemi.

Tabita Rezaire je nekonečno vtělené do léčitelky, která používá umění jako prostředek k rozvinutí duše. Umělkyně, terapeutka, dula, praktikantka kemetismu a učitelka kundalini jógy působí v kolektivním léčebném centru a agroekologické farmě Amakaba v amazonském pralese ve Francouzské Guyaně, kde žije. Amakaba spojuje afro-amazonskou moudrost, umění, vědu a spiritualitu. Tabita Rezaire natočila video, v němž místní včelaři vyprávějí o své práci – péči o včely, ale také o opačném působení, tedy o léčbě lidí. Včely a jejich produkty pomáhají lidem po generace léčit jejich nemduhy. V dalších videích, které Tabita Rezaire natáčí, často sama vystupuje. Tělo je pro ni technologie, zabývá se pokusy o dekolonizaci internetu – prostoru, který je podobně jako svět mimo něj vykořisťovatelský, třídní, patriarchální, rasistický, homofobní a manipulativní. Její práce, inspirovaná kvantovou a kosmickou mechanikou, je zakořeněna v časoprostorech, v nichž se technologie a spiritualita protínají jako úrodná půda pro víze propojení a emancipace. Tabita Rezaire vystudovala magisterský obor umění pohyblivého obrazu na Central Saint Martins v Londýně. Je zakládající členkou umělecké skupiny NTU, polovinou dua Malaxa a matkou energetického domu SENEb.

Přestože se Jonáš Richter zabývá afektivním působením lidského hlasu v současném umění, neznamená to, že ho nezajímají hlasy více-než-lidské. Právě naopak, se

„Uprchlý krokodýl se schovával ve sklepeš domu. Policie prověří okolnosti chovu.“

Hana Puchová je autorkou maleb a kreseb zátiší, portrétů a žánrových scén. Zobrazuje dlouho pozorovaná a blízká prostředí, lidi, rostliny a zvířata. Její kresby a malby tím získávají bezprostřední a esenciální výraz. Ve svých obrazech a kresbách dokáže zastavit čas do jednoho všeobsažného okamžiku. Lidská a nelidská zvířata, rostliny i věci se ukazují jako propletené mozaiky spíše než hierarchické reprezentace antropocentrických vztahů–obraz květiny je tak v pojetí Hany Puchové spíše portrétem než zátiším. Kvůli reportáži Puchová opakovaně navštěvovala Kozmické ptačí louky v povodí Opavy, kde z pozorovatelný, ale i mimo ni sledovala divoké exmoorské koně z jihozápadní Anglie a spolu s nimi ptáky i lidi. Pozorovala, jak lidi pozorují, a hledala, kde se střetává oboustranný pohled pozorovatelů a pozorovaných i jak se tyto role mění. Také ona sama se ocitla ve vlastním hledáčku, aby zpochybnila role subjektu a objektu. Hana Puchová vyrůstala na sídlišti v ostravské čtvrti Poruba a od dětství kreslila. Vyučila se aranžérkou a pracovala v potravinách, později dělala knihovnici. Vystudovala pražskou Vysokou školu uměleckoprůmyslovou, byla součástí postmoderního obratu v českém umění a feministické interpretace. Ve druhé polovině osmdesátých let patřila do okruhu dnes již kultovní ostravské umělecké skupiny *Přirození*. V současné době její dílo představuje důležitý příspěvek k tématům intimity, prožívané každodennosti a vztahu k místu. Působí také jako pedagožka v církevní škole Přemysla Pittera pro romské děti v Ostravě.

Ruta Putramentaite je umělkyně litevského původu. Žije v Praze a věnuje se sochařství a performanci. Pro výstavu připravila tak jako Eva Koťátková mezidruhové prostředí pro lidská i více-než-lidská zvířata, které se nachází na nejasné hranici umění a výstavní architektury. Při procházení galerií vidíte položivou instalaci kdysi funkčních předmětů, které se lepší k hydroponické stěně, jako by je tu někdo zapomněl. Ruta Putramentaite dlouhodobě zkoumá asymetrii vztahu člověka, zvířete a přírody. Je veganka a zabývá se etikou lidského jídla. Její práce vychází z posthumanistické filozofie a zkoumá, co znamená být člověkem v 21. století, který uvízl mezi zrychlenou technovědou a postupující klimatickou krizí. Jako důsledná recyklátorka a upcyklátorka hledá různé cesty, jak by lidstvo mohlo zvrátit svůj negativní dopad na planetu. Její práce jsou fragmentární metaforou prostředí, které podává zprávu o nestavitelnosti lidské aktivity. Dává do souvislosti odlišná pojetí plynutí času, životnosti i rozkladu hmoty. Odkazuje nás k péči o půdu, která má díky půdním mikroorganismům neuvěřitelnou schopnost transformovat neživé v živé. Její práce však provázejí výstavou a vy postupně sami rozeznáte, kde autorka nechala obrůst zrcadlo vlasovou tkání a kde zůstalo přilepené hnízdo ptáků nebo savců. Ruta Putramentaite studuje na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze a je členkou ekofeministického Sboru Družstva život.

Tabita Rezaire je nekonečno vtělené do léčitelky, která používá umění jako prostředek k rozvinutí duše. Umělkyně, terapeutka, dula, praktikantka kemetismu a učitelka kundalini jógy působí v kolektivním léčebném centru a agroekologické farmě Amakaba v amazonském pralese ve Francouzské Guyaně, kde žije. Amakaba spojuje afro-amazonskou moudrost, umění, vědu a spiritualitu. Tabita Rezaire natočila video, v němž místní včelaři vyprávějí o své práci – péči o včely, ale také o opačném působení, tedy o léčbě lidí. Včely a jejich produkty pomáhají lidem po generace léčit jejich nemduhy. V dalších videích, které Tabita Rezaire natáčí, často sama vystupuje. Tělo je pro ni technologie, zabývá se pokusy o dekolonizaci internetu – prostoru, který je podobně jako svět mimo něj vykořisťovatelský, třídní, patriarchální, rasistický, homofobní a manipulativní. Její práce, inspirovaná kvantovou a kosmickou mechanikou, je zakořeněna v časoprostorech, v nichž se technologie a spiritualita protínají jako úrodná půda pro víze propojení a emancipace. Tabita Rezaire vystudovala magisterský obor umění pohyblivého obrazu na Central Saint Martins v Londýně. Je zakládající členkou umělecké skupiny NTU, polovinou dua Malaxa a matkou energetického domu SENEb.

Přestože se Jonáš Richter zabývá afektivním působením lidského hlasu v současném umění, neznamená to, že ho nezajímají hlasy více-než-lidské. Právě naopak, se

Umělkyně a umělci

Her works guide you through the exhibition, and you will gradually recognise for yourself where the artist has let a mirror be grown over with hair tissue and where a nest of birds or mammals has remained stuck. Ruta Putramentaite is a student at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague and a member of the ecofeminist Life Cooperative Choir.

“A snake in a pharmacy, a deer in a cake shop, an escaped iguana.”

Tabita Rezaire is infinity incarnated in a healer who uses art to unfold the soul. The artist, therapist, doula, Kemetism practitioner and Kundalini Yoga teacher works at the collective healing centre and agroecological farm Amakaba in the Amazon rainforest of French Guiana, where she lives. Amakaba combines Afro-Amazonian wisdom, art, science and spirituality. Tabita Rezaire made a video in which local beekeepers talk about their work – caring for bees, but also healing people. Bees and their products have helped people for generations to heal their ailments. In other videos that Tabita Rezaire makes, she often features herself. For her, the body is technology, and she is concerned with attempts to decolonise the internet – a space that, like the world outside it, is exploitative, classist, patriarchal, racist, homophobic and manipulative. Inspired by quantum and cosmic mechanics, her work is rooted in space-time where technology and spirituality intersect as fertile ground for visions of connection and emancipation. Tabita Rezaire holds an MA in Moving Image Art from Central Saint Martins, London. She is a founding member of the NTU art group, one half of the Malaxa duo and mother of the SENEB energy house.

“Police stop searching for the escaped crocodile from Ostrava.”

Although **Jonáš Richter** is concerned with the affective impact of the human voice in contemporary art, this does not mean that he is not interested in more-than-human voices. On the contrary, with his long-time canine companion Basia, he has been wandering around the housing estate and getting to know its human and more-than-human inhabitants, both with and without homes. Jonáš Richter says that when you have a dog, you spend a lot more time outdoors and get to places you didn't even know existed, and before long you see and feel like a dog. During his residency in Ostrava, he explored the connection between human and more-than-human homeless animals. How they meet, help or pass each other is revealed in his audio reports, which you can find in a hiding place in the corridor. Jonáš Richter explores sound and mediation, language, the limits of communication in relation to technology, voice and listening as a form of attunement, openness and empathy. He explores the complex relationship between the content of speech and the affective impact of the message. Based on theories of embodiment and situated cognition, he analytically traces all the components that enter into the process in order to poetically group them into an emotionally coloured composition. He graduated from the sculpture studio of the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague. Together with Ruta Putramentaite and Denisa Langrová, he forms the Life Cooperative Choir, which works with the emotional charge of collective singing in performative workshops. He has curated the Output Sound Gallery and has contributed to the sound component of other artists' exhibitions. He has also been involved in his own musical work, mostly in the Richter & son project for the last fifteen years.

Lívie Škutová lives in Ostrava and works at PLATO Bauhaus. Her work includes tattooing, crochet, drawing and graphic design. For the exhibition, she has created a special knitted collection of animal suits and sewn dens that visitors can purchase for their animal family. With her one-eyed female dog Kajka, Lívie Škutová discovers Ostrava's non-places and vague patches and draws inspiration from them for the dens and hiding places she sews. Apart from these, she also makes a series of outfits for the animals, for which she is inspired both by the aforementioned non-places, and the fanciful plants from around the unpopular parts of the city. In addition, she draws monsters

and sad heroines and heroes in zines, prints them by self-help on a risograph and publishes them in her LISK publishing house. She collaborates with the Bublina student magazine, published at the Faculty of Fine Arts in Brno, and participates in the activities of the For A Beautiful Ostrava association and the Fiducia second-hand bookshop. As part of her cooperation with intercity collectives, she created the visual identity and merch for the Olomouc Music Festival and the Hlubina collective. She is a graduate of the Intermedia Studio at the Faculty of Arts of the University of Ostrava.

During their residency in Ostrava, **Martin** and **Adam Tománek** created a comic book, which they defined in terms of genre as folk horror. Martin Tománek wrote the story and his brother drew the pictures. The story describes human insensitivity and violence wrapped in cultural traditions and folk costumes. It shows what can happen when you want to make a celebration out of someone's suffering and try to get a ram drunk. Adam Tománek paints, makes performances and videos, such as a film about his own grandfather who lives in Moravian Slovakia and is facing the effects of global warming in his own way. Adam Tománek graduated from the Academy of Fine Arts in Prague; Martin Tománek is involved in critical pedagogy, has been vegan for over 14 years and organises Liberation Theology courses, bible direct actions and animal rights workshops for Christian men and women. He publishes the underground left-wing Christian zine Sestra and is a co-founding member of the Sdružený collective, where he is involved in activism, organising feminist conferences and lecturing. He analyses ideologies in pop culture in a light-hearted way in his podcast Red Nerds. His most significant artistic achievement was the “hijacking” of the J&T Art Index website, on which he collaborated with the RAF art group. As a lecturer and methodology specialist, he worked on the pedagogy of the oppressed in the Futuropolis project, where he also developed the method of radical imagination in education and the process of emancipation. As a comic columnist he contributes to the magazines Lógr, Glosolália and Kapitál. When the Tománek brothers were in their teens, they created a punk zine about how eating meat and drinking alcohol led to the destruction of our civilization. They founded the activist collective Empty Thrones, where they, among other things, engaged in educational actions about animal rights and brought activism and direct action to people of faith.

“Deer sentenced to death escape from the slaughterhouse, now the police are chasing them.”

TV Páteř (Spine TV) is a platform for sharing audiovisual work that is not bound by the code of commerce. It is a space of creative-experimental enjoyment, working with themes that most people would rather overlook or not see. TV Páteř was founded in 2020 by a group of young people united by the joy of collective creation. In most cases they are against solo authorship and advocate for team play. Anyone who wants to create can be on the team, regardless of the colour of their skin or jersey. TV Páteř has a varied history of activities and productions – for example, the audiovisual festival Mikrofest, the exhibition Room Report in One Two Three Gallery, Prague, the film I've Always Wished I Was a Female Footballer, a fictional documentary about the Most Alien Body, or a video workshop for children from the Jirská settlement in Ostrava, whom they also invited to collaborate on a report: “Hey, kids, what animal do you know? A dog, a cat... what about a human?” In the report they captured the course of their joint expedition, during which they searched, discovered, experienced and DID NOT conquer. And when they returned home, to Jilová Street in Jirská Settlement, they saw that something was missing. A place to play. A place where you can talk... A collective voice says: “We create because Jilová lives independently of circumstances. We are honoured to show you the story of the children, the dogs, the cameras, the benches and so on. It is a story from a small settlement on the edge of Ostrava, where our hearts lie.”

Cecilia Vicuña is an artist and poet from Santiago de Chile who lives in New York. She weaves stories about the Earth, animals and people. In her work, she connects deeply with the changing realities of the natural and political spheres.

svou dlouholetou psí společnicí Basiou se toulával po sídlišti a seznamoval se s jeho lidskými i více-než-lidskými obyvateli s domovem i bez domova. Jonáš Richter říká, že když máš psa, trávíš daleko víc času venku a dostaneš se na místa, o nichž ani nevíš, že existují, a za chvíli vidíš a cítíš jako pes. Na rezidenčním pobytu v Ostravě zkoumal propojení lidských a více-než-lidských zvířat bez domova. Jak se vzájemně potkávají, pomáhají si nebo se mijejí, odhalí jeho audioreportáže, které najdete v skrýši na chodbě. Jonáš Richter se zabývá zvukem a mediací, jazykem, limity komunikace ve vztahu k technologiím, hlasem a nasloucháním jako formou naladění se, otevření a empatie. Zkoumá složitý vztah mezi obsahem řeči a afektivním vyzněním sdělení. Na základě teorií o embodimentu a situovanosti poznání analyticky sleduje všechny složky, které do procesu vstupují, aby je pak poeticky uskupil do emocionálně zabarvené kompozice. Je absolventem ateliéru sochařství Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze. Společně s Rutou Putramentaite a Denisou Langrovou tvoří Sbor Družstva život, který v performativních workshopech pracuje s emocionálním nábojem kolektivního zpěvu. Kurátorsky vedl zvukovou galerii Output a mnohokrát se podílel na zvukové složce výstav jiných umělců. Věnuje se také vlastní hudební tvorbě, v posledních patnácti letech převážně v projektu Richter & syn.

„Had v lékárně, srna v cukrárně, uprchlý leguán.“

Lívie Škutová žije v Ostravě a pracuje v PLATO Bauhausu. V rámci své tvorby se věnuje tetování, háčkování, kresbě a grafice. Pro výstavu vytvořila speciální pletenou kolekci zvířecích obleků a šitých pelechů, jež si mohou návštěvníci zakoupit pro svou zvířecí rodinu. Lívie Škutová se svou jednoookou fenkou Kajkou objevuje ostravská nemísta a vágní plácky a čerpá v nich inspiraci pro pelišky a skrýše, které šije. Kromě nich taky pro zvířata vyrábí sérii oblečků, pro niž se inspirovala nejen zmiňovanými nemísty, ale i fantaskními rostlinami z okolí nepopulárních částí města. Kromě toho kreslí monstra a smutné hrdinky a hrdiny do zínů, tiskne je svépomoci na risografu a vydává ve svém nakladatelství LISK. Spolupracuje se studentským časopisem Bublina, který vychází na brněnské FaVU, a podílí se na aktivitách spolku Za krásné Ostravu a antikvariátu Fiducia. V rámci spolupráce s meziměstským kolektivem vytvořila vizuální identitu a merch olomouckému hudebnímu festivalu a kolektivu Hlubina. Je absolventkou ateliéru intermédií na Fakultě umění Ostravské univerzity.

„Policie přestala hledat uprchlého krokodýla z Ostravy.“

Martin a **Adam Tománkové** vytvořili na rezidenčním pobytu v Ostravě komiks, který žánrově vymezili jako folkový horor. Martin Tománek napsal příběh a jeho bratr namaloval obrázky. Příběh popisuje lidskou necitlivost a násilí zahalené do kulturních tradic a folklorních kostýmů. Ukazuje, co všechno se může stát, když chcete udělat oslavu z něčího utrpení a snažíte se opít berana. Adam Tománek maluje, věnuje se performanci a točí videa, například film o vlastním dědovi, který žije na Slovácku a svébytně čelí dopadům globálního oteplování. Adam Tománek vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze, Martin Tománek se věnuje kritické pedagogice, je více než 14 let vegan a pořádá kurzy teologie osvobození, biblické přímé akce a workshopy o právech zvířat pro křesťany a křesťanky. Je vydavatelem podzemního levicového křesťanského zinu Sestra a spoluzakládajícím členem kolektivu Sdružený, v němž se věnuje aktivismu, organizaci feministické konference a lektorování. Analýzou ideologií v popkultuře se odlehčenou formou zabývá v podcastu Rudí nerdi. Jeho nejvýraznějším počinem na uměleckém poli byl „únos“ webu J&T Art Index, na němž spolupracoval s uměleckou skupinou RAF. Jako lektor a metodik se v projektu Futuropolis věnoval pedagogice utlačovaných, kde také rozvíjel metodu radikální imaginace ve vzdělávání a procesu emancipace. Coby komiksový publicista přispívá do časopisů Lógr, Glosolália a Kapitál. Když bylo bratrům Tománkům -nácť, vytvořili punkový zin o tom, jak pojidání masa a pití alkoholu vedlo k zničení naší civilizace. Založili aktivistický kolektiv Prázdné trůny, v němž se mimo jiné věnovali vzdělávacím akcím o právech zvířat a přinášeli aktivismu a přímou akci mezi věřící.

TV Páteř je platforma pro sdílení audiovizuální tvorby, která není svazována kodexem komerce. Je to prostor kreativně-experimentálního vyžití, v němž se pracuje s tématy, která by většina lidí raději přehlížela nebo neviděla. TV Páteř založila v roce 2020 skupina mladých lidí, jež spojuje radost z kolektivní tvorby. Ve většině případů jsou proti sólovému autorství a prosazují týmovou hru. V týmu může být kdokoli, kdo chce tvořit, nehledě na barvu kůže nebo dresu. TV Páteř má za sebou různorodé aktivity a tvorbu – například audiovizuální festival Mikrofest, výstavu Pokojová reportáž v pražské Jedna Dva Tři Gallery, film Vždycky jsem si přála být fotbalistou, fikční dokument o Mosteckém mimozemském tělese nebo videodílnu pro děti z ostravské Jirské osady, jež také vyzvala ke spolupráci na reportáži: „Hej, děti, jaké znáte zvíře? Pes, kočka... a co člověk?“ V reportáži zachytili průběh společné výpravy, při níž hledali, objevovali, živilí a NEodobyvali. A když se vrátili domů, do Jilové ulice v Jirské osadě, koukali, že tam něco chybí. Místo, kde je možné si hrát. Místo, kde si lze povídat... Společný vícehlas říká: „Tvoříme, protože Jilová žije nezávisle na okolnostech. Je nám ctí vám ukázat příběh dětí, psů, kamer, laviček, a tak vůbec. Příběh z malé osady na kraji města Ostrava, kde leží naše srdce.“

Cecilia Vicuña je umělkyně a básnička ze Santiaga de Chile, která žije v New Yorku. Sprádá příběhy o Zemi, zvířatech a lidech. Ve své tvorbě se hluboce propojuje s měnicí se realitou přírodní a politické sféry. V prekarích (dílech z přírodního a průmyslového odpadu) a kipech (velkých závěsných instalacích ze zauzlovaných klubíček z nespředené vlny, jež odkazují k uzlovému jazyku staré andské kultury) přijímá pomíjivost materiálních skutečností v našem světě, oslavuje nečekané okamžiky proměny a oplakává ztrátu krásy přírody, kterou sami urychlujeme. Pro tuto výstavu sepsala manifest, který performativně napsalo na zeď několik ostravských umělců, umělkyně a zaměstnanců a zaměstnankyň galerie. Ptá se v něm, proč naslouchat zvířatům, a hned si také odpovídá: Protože jsou tu, protože jsou tu miliony let, protože jsme se od nich naučili, jak být lidmi, cítit jeden druhého, být v plném vědomí v konkrétním okamžiku, protože anima je duch, vědomí, jež vše oživuje. Vzkaz doprovází film, který propojuje šepot umělkyně s vizuální esejí o včelí blízkosti. Vicerozměrná díla této umělkyně začínají jako báseň, obraz, který se mění ve film, píseň, sochu nebo kolektivní představení. Její efemérní, site-specific instalace v přírodě, na ulicích a v muzeích kombinují rituál a asambláž. Svou pomíjivou, participativní tvorbu Cecilia Vicuña nazývá precario (nejisté). Jde o transformační akty překlenující propast mezi uměním a životem, předky a avantgardou.

Plakáty v cihlové části chodby jsou reprodukcemi obrazů polské umělkyně **Aleksandry Waliszewské**. Způsobem instalace chtějí připomínat veřejný prostor a aktivistický obsah. Náměty obrazů vycházejí z psychologického zkoumání lidí a zvířat, jsou směšné, dojemné, dráždivé, kousavé a s drsnými chlupy. Waliszewská ukazuje lidem lidská monstra ukrytá ve zvířecích schránkách, naježených a zkroucených tělech, psychicky zatížených. Obrací vnitřek ven a člověka do zvířete. Můžete se této satíře smát, ale brzy vás to přejde, musíte se otřepat, než se kouknete na další obraz milovaných, ale těžce karikovaných koček. Autorka zkoumá rozhraní každodenního života a území morbidity, násilí a drsného humoru a čerpá ze široké škály odkazů včetně středověkého folkloru, pohádek, hororů a komiksů. Inspirovala se gotickým symbolismem a surrealismem polského umělce Zdzisława Beksińskiego. Aleksandra Waliszewska žije ve Varšavě a v posledních letech se věnuje především kresbě a kvaši. Opakovaně se vrací k tématům útlatku, mučení, sexuálního podmanění a bestiality, a to jak prostřednictvím hybridních druhů, tak i krvelačného chování. Oběťmi – méně často než pachatelí – jsou ženy vydané na milost a nemilost humanoidním bestiím a sadistickým mužům.

„Na smrt odsouzení jeleni utekli z jatek, teď je honí policie.“

V reportáži o harkých kanárech nás **Jiří Žák** & **Kateřina Konvalinová** zavedou na Kanárské ostrovy a do Ostravy. Tito kanáři-zaměstnanci ještě donedávna fáráli s horníky do dolů, aby jim spolehlivě hlásili výskyt jedovatých důlních plynů. Kanárek byl považován za člena hornické party. Nejdéle se kanárci v dolech používali v Anglii – zpráva BBC

In her precarios (works made from natural and industrial waste) and kipas (large hanging installations made from knotted balls of unspun wool that reference the knotted language of ancient Andean culture), she embraces the impermanence of material realities in our world, celebrating unexpected moments of change and mourning the loss of the beauty of nature that we ourselves precipitate. For this exhibition, she wrote a manifesto that was performatively inscribed on the wall by several Ostrava artists and gallery staff. In it, she asks why we should listen to animals, and immediately answers herself: Because they are here, because they have been here for millions of years, because we have learned from them how to be human, to feel each other, to be fully conscious in a particular moment, because anima is the spirit – the consciousness that animates everything. The message is accompanied by a film that combines the artist's whisper with a visual essay on bee proximity. The artist's multi-dimensional works begin as a poem, a painting that becomes a film, a song, a sculpture or a collective performance. Her ephemeral, site-specific installations in nature, on the streets and in museums combine ritual and assemblage. Cecilia Vicuña calls her ephemeral, participatory work precario (precarious). These are transformative acts bridging the gap between art and life, the ancestors and the avant-garde.

The posters in the brick section of the corridor are reproductions of paintings by the Polish artist Aleksandra Waliszewska. The installation method is intended to remind us of public space and activist content. The themes of the paintings are based on psychological explorations of humans and animals – they are funny, touching, poignant, biting and with rough hair. Waliszewska shows human monsters hidden in animal shells, bristling and twisting bodies, psychologically burdened. She turns the inside out and the human into an animal. You may laugh at this satire, but it soon passes over, you have to shake yourself before you look at another image of beloved but heavily caricatured cats. The artist explores the interface between everyday life and the territories of morbidity, violence and gritty humour, drawing on a wide range of references including medieval folklore, fairy tales, horror stories and comics. She takes inspiration from the gothic symbolism and surrealism of the Polish artist Zdzisław Beksiński. Aleksandra Waliszewska lives in Warsaw and in recent years has been working mainly in drawing and gouache. She repeatedly returns to themes of oppression, torture, sexual subjugation and bestiality, both through hybrid species and bloodthirsty behaviour. The victims – less often than the perpetrators – are women at the mercy of humanoid beasts and sadistic men.

“Pregnant cow escapes from slaughterhouse and gives birth to a calf. Officials so moved by it that they're fighting for change.”

In their report about Harz Roller canaries, Jiří Žák & Kateřina Konvalinová take us to the Canary Islands and Ostrava. Until recently, these canary-employees used to go down underground with miners in the pits to reliably detect the presence of poisonous mine gases. The canary was considered a member of the mining crew. The longest use of canaries in mines was in England – a 1986 BBC report talks of the discharge of the remaining two hundred retired canaries from British mines and their complete replacement by electronic devices. There is a bird aviary in Ostrava-Privoz which commemorates this piece of mining tradition and which has been cared for by the local association of breeders of Harz Roller canaries for almost sixty years. Jiří Žák works primarily in moving images and uses a method of interweaving research with poetry and narrative. He is interested in historical narratives, the identity of post-communist countries and its deconstruction through non-Western perspectives. He graduated from the Academy of Fine Arts in Prague. He is a member of the Studio Without a Master, winner of the Jindřich Chalupský Award and works for Artyčok TV. Kateřina Konvalinová also graduated from the Academy of Fine Arts and her work can be characterised as autobiographical fiction based on personal experience and “dilettante research” of interpersonal and interspecies relations. She focuses on so-called minor life revolutions, physical and psychological symptoms of the times and psychological-therapeutic tools. On the Unicorn Farm in the Prague weekend-house settlement of Roblín, she takes care of a hundred hens.

z roku 1986 hovoří o vyřazení zbývajících dvou set vysloužilých kanárů z britských dolů a o jejich úplném nahrazení elektronikou. V Ostravě-Privoze je ptačí voliéra, která tenhle střípek hornické tradice připomíná a o níž se už skoro šedesát let stará tamní spolek chovatelů harckých zpěvných kanárů. Jiří Žák pracuje především s pohyblivým obrazem a používá metodu prolinání výzkumu s poetikou a vyprávěním. Zajímá se o historické narativy, identitu postkomunistických zemí a její dekonstrukci skrze nezápadní perspektivy. Vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze. Působí v kolektivu Ateliér bez vedoucího, je laureátem Ceny Jindřicha Chalupského a pracuje pro Artyčok TV. Kateřina Konvalinová rovněž vystudovala Akademii výtvarných umění a její tvorbu lze charakterizovat jako autobiografickou fikci, založenou na osobní zkušenosti, prožitku a „diletantském výzkumu“ mezilidských a mezidruhových vztahů. Zaměřuje se na takzvané drobné životní revoluce, fyzické a psychické symptomy doby a psychologicko-terapeutické nástroje. Na farmě Jednorožec v pražské chatové osadě Roblín se stará o stovku slepic.

„Březí kráva utekla z jatek a porodila tele. Úředníky dojala natolik, že bojují za změny.“

Umelecké a umělci

Příběhy může sdílet a vystavit kdokoli, kdo má zájem o to, aby jeho nebo její příběh mohl změnit pohled na naše zvířecí spolubyti. / The stories can be shared and exhibited by anyone who is involved in changing the view of our animal coexistence with their stories.

Reportáž / Report

Název:
/ Title:

Autor*ka:
/ Author:

Rok vzniku:
/ Year of Creation:

Místo vzniku:
/ Place of Creation:

Technika:
/ Technique:

Rozměry:
/ Dimensions:

Legenda:
/ Legend:

Spolupráce a poděkování:
/ Cooperation and Acknowledgements:

Redakce

Newsroom

V redakci vznikají a ukazují se reportáže. Do Ostravy přijeli umělci a umělkyně a jejich reportáže zde můžete zhlédnout v rámci obřího těla i mimo ně. Prostředí redakce vytvořila umělkyně Eva Kořátková. Jsou tu také reportáže návštěvníků a návštěvnic v různých zpracováních od kreseb, koláží, maleb, objektů a soch až po audioreportáže a videoreportáže. Máte-li čas a chuť, vytvořte svou vlastní reportáž a vystavte ji na nástěnce, na policiče nebo ji nahrajte do počítače. V redakci najdete dvě hlavní stanoviště, kde může vaše reportáž vzniknout: stůl s počítačem a nahrávacím zařízením a pracovní a diskusní stoly. Pokud potřebujete asistenci, poproste návštěvnícký servis. Svou stanicí má TV Páteř, jež je zároveň skryš pro všechny, tedy i pro vás. U vchodu do poslední místnosti najdete jazyk, který z odložených předmětů a organických a anorganických materiálů vytvořila umělkyně Ruta Putramentaite.

/ Reports are produced and displayed in the newsroom. Artists have come to Ostrava and their reports can be seen here inside and outside the giant body. The newsroom environment was created by the artist Eva Kořátková. There are also various reports from visitors, in the form of drawings, collages, paintings, objects and sculptures, as well as audio and video reports. If you have time and you feel like it, use the space to make your own reportage, display it on a notice board or shelf, or upload it to the computer. The newsroom consists of two main stations where your report can be made: a desk with a computer and recording equipment, and work desks and discussion tables. If you need assistance, ask the visitor service. There is also a station of TV Páteř (Spine TV), which is a hiding place for everyone, including you. At the entrance to the last room, you will find a tongue created by artist Ruta Putramentaite from discarded objects and organic as well as inorganic materials.

Redakční setkání

Editorial Meetings

Veřejná skrýš

Tři veřejná redakční setkání

Termíny:

pátek 24. 11. 2023

sobota 27. 1. 2024

pátek 1. 3. 2024

Tři celodenní programy pro veřejnost nabídnou specializované formáty pro děti a mladistvé, školy, rodiny s dětmi a dospělí. Většinu z nich připravili autorky a autoři zastoupení na výstavě. Můžete se těšit na performance, workshopy, sdílení, přednášky, diskuse, koncerty ad.

V rozmanitém a bohatém programu si můžete vybrat třeba pastevecký workshop, kurz mazlení, mňoukání a škrábání, dílnu věnující se budování příbytku pro vaše vnitřní zvíře, aktivistický workshop věnovaný holubím účesům, kurz skákání a protahování, přednášku o právech zvířat, zvukovou nebo taneční dílnu, v níž se pracuje s hlasy anebo s pohyby zvířat, dále poslouchání zvířecích příběhů, workshop tvorby komiksů, zvířecích domků a pelechů, také koncerty a mnoho dalšího. Jednotlivá setkání bude galerie PLATO zveřejňovat předem.

/ Public Hideout

Three public editorial meetings

Dates:

Friday 24 November 2023

Saturday 27 January 2024

Friday 1 March 2024

Three full-day public programmes packed with specialized formats for children and teenagers, schools, families and adults. Most of the formats have been prepared by the artists represented in the exhibition. You can look forward to performances, workshops, sharing, lectures, debates, concerts, and more.

The varied and rich programme will let you choose from among a herding workshop; a cuddling, meowing and scratching course; a workshop dedicated to building a dwelling for your inner animal; an activist workshop dedicated to pigeon hairstyles; a jumping and stretching course; a lecture on animal rights; a sound or dance workshop working with either animal voices or movements; listening to animal stories; workshops on making comics, animal houses and beds; concerts, and much more. Each meeting will be announced by PLATO Gallery in advance.

Octopus Press

Octopus Press

Výstavní část redakce má také onlinovou podobu – nakladatelství Octopus Press, v němž postupně zveřejňujeme aktuální reportáže umělkyní a umělců a dalších autorů a autorek a rozšiřujeme obsah výstavy. Navštivte zvířecí nakladatelství na www.octopus-press.cz

/ The exhibition section of the newsroom has also an online form – the Octopus Press publishing house – where the latest reports by artists and other authors are progressively published, expanding the content of the exhibition. Visit the animal publishing house at www.octopus-press.cz

Krunýř:
Zvířata ve městě

The Shell:
Animals in the City

Krunýř je pracovní sešit pro malé čtenáře a čtenářky, zaměřený na prohlubování mezidruhových vztahů, rozvoj imaginace a empatie a nerozděleného vidění světa. Vzniká z potřeby otvírat dětem a s dětmi jiné způsoby vztahování se k více-než-lidskému světu, odlišné od mechanismů vytěžování a útlaku. Krunýř chce vnášet do vnímání celé tělo a aktivovat jeho nevyužívané smysly, inspirovat se od citlivosti a inteligence zvířat, hub nebo rostlin, motivovat k citlivosti vůči okolí, rozvíjet imaginaci o tom, jaký svět je možný, podpořit kritické myšlení o neudržitelném nastavení světa, překračovat hranice mezi druhy, poskytovat praktické návody pro podpůrné a záchranné akce i rady, jak pečovat o druhé, ať už to jsou lidé, zvířata, rostliny, věci.

Toto číslo časopisu Krunýř je provázáno s výstavou *Uprchlá, našel skrýš, stále uniká* a může sloužit jako pracovní sešit k ní. Je ale také reflexí jejích témat a sdílením vybraných reportáží dětských i dospělých návštěvníků. Časopis vyjde v únoru 2024.

/ The Shell is a workbook for child readers, aimed at deepening interspecies relationships, developing imagination and empathy, and seeing the world in a holistic way. It arises from the need to open up different ways of relating to the more-than-human world, other than mechanisms of exploitation and oppression, and to communicate them to and with children. The Shell aims to: involve the entire body in perception and activate its untapped senses; take inspiration from the sensitivity and intelligence of animals, fungi or plants; motivate sensitivity to the environment; develop imagination about what the world can be; encourage critical thinking about unsustainable world settings; cross boundaries between species; provide practical guidance for supportive and rescue actions; advise on how to care for others, be they people, animals, plants, or things.

This issue of The Shell magazine is related to the exhibition *Escaped, Found a Hideout, Still on the Run*, and can be used as a workbook. But it also reflects on its themes and shares selected reports by children and adults. The magazine will be published in February 2024.

Holubí kadeřnictví

Pigeon Hair Salon

V rámci výstavy si můžete vyzkoušet holubí účes od kadeřníka Fukiho, který je také tanečníkem a aktivistou za holubí práva. Inspiruje se vzhledem holubů a přenáší barvy, chocholky a stříhy na účesy pro lidi. Holubí kadeřnictví zdarma bude fungovat během tří redakčních setkání a na vernisáži. Kromě toho bude kadeřnictví v průběhu výstavy otevřeno vždy dva dny v měsíci, kdy budou služby zplopatněné (střih 350 Kč, barvení 400 Kč). Termíny najdete na webu galerie, návštěvu si můžete rezervovat na info@plato-ostava.cz.

/ Within the exhibition, you can try out a pigeon-style haircut by Fuki the hairdresser, who is also a dancer and pigeon rights activist. Taking inspiration from the pigeons' looks, he transfers their colours, crests and cuts to hairstyles for humans. The pigeon hair salon will be open during the three editorial meetings and at the exhibition opening. In addition to the above days, the hair salon will be open twice a month during the exhibition, with a fee for the haircuts (cut 350 CZK, colour 400 CZK). Please visit the Gallery's website for the current dates. You can book your appointment at info@plato-ostava.cz.